

GRAFITI!!

SREDNJA ŠKOLA KNEZA BRANIMIRA / BENKOVAC

**ŽIVJETI U
BENKOVCU**

GRAFITI

Glasilo Srednje škole
kneza Branimira

Izdavač:

Srednja škola kneza
Branimira

A. Mihanovića 19

Benkovac

telefon/fax: 023/681606

Za izdavača:

Jasminka Juroš

Odgovorni urednik:

Josip Predovan

Uredništvo i novinari:

Josip Dukić,

Martin Knez,

Marina Šimunac,

Josipa Buljat,

Zoran Pejaković,

Anamaria Bačić,

Zrinka Vuksan-Ćusa

Travanj 2002.

Godina II.

Broj 2

Cijena 7 Kuna

Zahvaljujemo

Poglavarstvu grada

Benkovca što je

omogućilo izlazak našeg
lista. (Vidimo se opet
dogodine.)

Tisak:

Lambert d.o.o.

Rijeka

S A D R Ź A J

ŽIVJETI U BENKOVCU - Doseljeničko iskustvo Zorana Pejakovića, str. 4

KRONOMETAR - Što se događalo protekle školske godine, str. 5-6

MALENA MJESTA SRCA MOGA - Josip Dukić piše o svom Lisičiću, a
Martin Knez o Šopotu, str. 6-8

MARTIN U ZAGREB I NATRAG - Putovanje u Zagreb i posjet Hrvatskom
saboru, str. 9

VRIJEME JE DA SE KRENE - Intervju s benkovačkim gradonačelnikom g.
Kutijom, str. 10-12

GUTHENBERG VLADA - Kako radi benkovačka gradska knjižnica, str. 12-
14

CARSKA ŽENSKA - Razgovor s Bernardine Evaristo, spisateljicom, str. 14-
16

DJEČJI PISAC ZA ODRASLE - Upoznajte se s djelom Philipa Pullmana, str.
17-18

TOLKIEN ART - Tko je sve ilustrirao Tolkiena, str. 18-19

SAMOZATAJNI TALENT - Talentirana gospođica Buljat, str. 20

FENOMENI: MOBITELARSTVO I SAPUN ZA MOZAK - Razmišljanja o
mobitelima i TV sapunicama, str. 21

ROCK CEMETERY - Zašto rokeri umiru rano, str. 22-25

ZAŠTO VOLIM METAL - Misli se na heavy metal, str. 25

FILM: Harry Potter i Gospodar prstenova, str. 26-27

SPORT: Karate Kids, str. 28

SPORT: BUBA-MARE I BUBA-KATE, nogometašice, str. 29

SPORT: IT'S A DREAM TO BE A TEAM, o našim košarkašicama, str. 30

TAJNI DNEVNIK, str. 32-34

MARTINALIJE, str. 35

Novine koje ste upravo otvorili s namjerom da ih prelistate, pogledate slike, a valjda ćete štogod i pročitati, napisali su i uredili novinari amateri. Entuzijazam i dobre vibracije su ono čega u njima, nadamo se, ima najviše. Ako netko od nas izabere novinarstvo kao svoj poziv, utoliko bolje. Ako nitko ne postane novinar, opet dobro. No, svi će moći za sebe reći da su svoju energiju uložili u nešto pozitivno. Ostajemo otvoreni za sve koji misle da tome mogu pridonijeti.

GRAFITI u svom drugom izdanju pokušavaju prikazati kako je to živjeti u Benkovcu. Unatoč brojnim teškoćama i problemima, mi smatramo da živjeti u Benkovcu i školovati se u njemu nije mnogo drukčije od ... .. Neka svatko dovrši rečenicu za sebe.

Priličnu količinu prostora odvojili smo i za kulturne teme - književno, likovno i filmsko stvaralaštvo, a ni ljubitelji sportskih tema neće biti prikraćeni, uz napomenu da smo ovaj put namjerno zaobišli najvažniju sporednu stvar na svijetu. Ima i drugih sportova.

Na kraju, iako želimo govoriti o životu u našoj školi, gradu i kraju, moramo se, nažalost, prisjetiti da je ovu školsku godinu obilježila i jedna smrt. Uspomeni na našeg učenika i prijatelja Dražana Kvesića redakcija GRAFITA posvećuje ovaj broj. ■

U subotu 2. ožujka 2002. dogodilo se nešto nezamislivo, neshvatljivo. Izgubili smo dragog nam suučenika i mnogima od nas dobrog prijatelja. Dražan je ubijen, no ja nisam policajac da vam govorim gdje se i kako što dogodilo. Dražana nisam osobno dobro poznao, pa ne mogu o njemu puno toga reći, ali me, pri pomisli na njegov prerani i okrutni odlazak od nas, svejedno ispunja nevjerica. Život koji je bio tek na svom početku, prekinut je. Teško mi je i zamisliti bolniju temu od ove. Ponedjeljak nakon nemilog događaja, atmosfera u školi posve je nestvarna. Čitav je grad, zapravo, utihnuo. Dan žalosti. Ispred škole i na igralištu

vladaju muk i tišina. Svi se, sa suzama u očima, prisjećaju ugaslog mladog života.

DRAŽAN KVESIĆ
1984 - 2002

Okupljamo se u predvorju škole, a ravnateljica, i sama uplakana, govori o pokojnom Dražanu. Poslije nje, don Dario predvodi nas u tihoj molitvi za Dražana. Ispraćaj tog popodneva bio je prebolan i pretužan da bih ga

mogao prepričati.

U subotu se dogodilo nešto neizrecivo, nepopravljivo. Kao i uvijek, tek nas gubitak života podsjeti koliko je on dragocjen. Prečesto slušamo i čitamo o gubitku ljudskih života zbog nekih glupih i besmislenih razloga. Crna kronika u novinama nešto je što primamo zdravo za gotovo i ne obraćamo previše pozornosti, kao da je to prirodno. Ali evo, kad se

to dogodi nekom nama bliskom, kad vidite uplakane i ucviljene roditelje, rođake, prijatelje, počnete razmišljati o vrijednosti života i okrutnoj sudbini. Ali uzalud i svo razmišljanje, jer sve se svodi samo na jednu misao: "Zašto?"

Josip Dukić

Benkovac!?!... Što reći o Benkovcu? Gradić tamo negdje "bogu iza nogu", a ja u Zagrebu, velegradu i glavnom gradu, mile

Stigli smo predvečer. Otac nas je vodio do našeg novog stana. Fokusirao sam u prolazu grupu dječaka kako igraju

oštećen, ali OK, napokon imam svoju sobu.

Danima nisam izlazio vani. Osjećao sam se izgubljeno. Konačno je trebalo krenuti u školu. Rekli su mi gdje trebam ići i da prvi sat imam razrednicu. I dok sam čekao ispred razreda izađe jedna mlada profesorica privlačne vanjštine. A ja osjetih divljanje hormona. Pomislih: "Bog mi vraća malo od onoga što mi je dužan "protjerivanjem" iz Zagreba." Uđem u razred, a u razredu sjedi korpulentna, starija profesorica. Rekli su: "Tvoja

Esej o prilagođavanju

Živjeti u Benkovcu

Neplanirana promjena prebivališta kod nas je, nažalost, prečesta pojava. Svoje iskustvo opisao je Zoran Pejaković. Ono što mu je ranije bila točka na zemljovidu, sada je dom.

nam, Hrvatske. Postoji razlika, zar ne? Daaaaa!

I možete onda zamisliti kako je meni bilo kada mi je otac saopćio radosnu vijest da idemo živjeti u Benkovac. Benkovac?! Nikad čuo za njega. Tražio sam ga na karti, našao ga, a ono mala, mala točkica. Dakle idem u Točkicu. I nisam , od tog dana, prestajao misliti o Točkici. Od 0-24 sata. Bezuspješno sam pokušao nagovoriti staroga da me ostavi živjeti s bakom u Zagrebu. Ništa! Ništa od moje diplomacije. Nisam uspio, a bio sam i manji, i umiljatiji, i razmažen, i miljenik... ali ništa. Ništa nije pomoglo. Suočio sam se sa surovom stvarnošću da moram otići iz velegrada , ostaviti prijatelje, drage mi osobe i skrasiti se u Točki. Došao je dan D. Pozdravio sam se i sa suzama u očima krenuo u Benkovac. Otac je čitavim putem pričao kako će mi biti divno, kako je lijepo u novoj sredini, kako...kako. A ja sam buljio u jednu točku i ponavljao u sebi: "Laž! Laž! Sve je laž..."

košarku: "Spašen! Ima života!" A onda stan. Prljav i nešto

razrednica!" "Opet me kažnjava!", pomislih. Nemojte ništa krivo pomisliti, jer ja sam jako zavolio svoju korpulentnu razrednicu.

Osjetio sam podsmjehe svojih budućih kolega, podsmjehe koji su upućeni svugdje, uvijek i svakom došljaku.

Vrijeme je prolazilo, a ja polako izlazio iz svoje očajničke ljušture. Nova poznanstva, susreti ispod koša, spika o košarci, poneki zgodan komad u prolazu... i klupko života u Točki polako se počeo odmotavati. Pomalo sam se navikao i došao do nekog osobnog saznanja da mi je gotovo bolje nego u Zagrebu i

da ne želim nigdje drugdje živjeti. Moje predrasude bile su građene na veličini točke. A što nedostaje mojoj maloj Točki!? Malo akcije, malo htjenja, malo ljubavi, malo želje, mašte... i razbit će se predrasude svih onih koji vjeruju u to da postoji Točka tamo negdje "bogu iza nogu."

Za kraj, pozdrav iz Točke.

P.S.

Da ne bude zabune: na svijet sam došao u Prijedoru. Zagreb je bio prolazna stanica mog, ratom razrušenog, djetinjstva. Benkovac je točka u kojoj sam našao sebe. ■

my God! Je li to moguće? Još su neraspakirani - COMPAQ, SAMSUNG natpisi kočice se na kutijama. Ajme, možda su to samo prazne kutije?

• Sredinom studenog, u organizaciji udruge GONG, pun autobus naših učenika (i poneki profesor) uputio se u, sada već legendarni, posjet Hrvatskom saboru. Osim što su se upoznali s funkcioniranjem te, barem na papiru, najvažnije institucije svake demokracije, iskoristili su priliku i upozorili zastupnike Fabijanića i Krpinu na ponešto neprikladne uvjete rada u našoj školi. Kao na primjer, nemamo prozore i vrata.

• Drugo polugodište donijelo je školska natjecanja. Ove se godine možemo malo i hvaliti. Na županijskom natjecanju iz engleskog jezika, održanom početkom ožujka u Gimnaziji Vladimira Nazora u Zadru, u konkurenciji strukovnih škola, Marina Šimunac podijelila je drugo mjesto, a Josip Dukić je bio treći po rezultatu. Oboje su učenici E3 razreda. Na

KRONOMETAR

Događaji koji su obilježili školsku godinu 2001./2002. ○ nekim od ovih događaja mogli ste se već informirati na stranicama web portala zadarskih srednjih škola: www.rivaon.com ili na webu naše škole: www.inet.hr/~sskbran.

• Kao i svake godine, početak su obilježili Dani kruha. Ove su se godine održali u Daruvaru, gdje su bile i jake snage naše škole u sastavu: Martin Knez, Andrea Guzić, Iva Kaštelanac, Ana Kulaš, prof. Marijana Bodulić i ravnateljica Jasminka Juroš. Ako je vjerovati Martinu, to su zapravo bili Dani kruha, vina, pršuta, sira, pečenja, kolača i manje više, sveukupne gastronomske ponude.

• Nema više onih prastarih crnobijelih Apple kompača,

što im je ekran veličine špijunke na vratima, diskete su veće od long-play ploče, a procesorske megaherce možeš na prste prebrojati. Nema više ni onog tiskanja nas 30 ispred jedine 486-ice, kad se skoro i nije ništa pratilo. (Hm, možda to i nije bilo tako loše?) Ne, nije nam se pokvario taj jedan kompjuter, što, doduše, i ne bi bilo neko čudo, budući da ga moraš mlatnuti šakom da pomakne čeliju u Excelu. Škola dobila nova računala!!! Osam "ganc" novih, željno iščekivanih. O,

međugradskom LIDRANU u Biogradu naš je list bio jako lijepo primljen, te se kvalificirao za županijsku smotru, a to je uspjelo i Zoranu Pejakoviću, opet iz E3 (čini se da su oni najaktivniji u svemu), čiji je literarni rad o životu u Benkovcu (objavljujemo ga u ovom broju) također propušten na višu stepenicu - županijski LIDRANO.

- Na županijskom LIDRANU, koji je ove godine održan u Domu kulture u Obrovcu 23. ožujka 2002, web stranice naše škole zauzele su treće mjesto, te će, zajedno sa *sajtovima Gimnazije Jurja Barakovića i Industrijsko-obrtničke škole Vice Vlatkovića, predstavljati zadarsku županiju na državnoj smotri.*

- Natjecali su se i naši strojari. Tri učenika iz S3 razreda, Josip Čančar, Romano Pešut i Ante Bobanović, sudjelovali su na regionalnom natjecanju automehaničara, koje je održano u Splitu.

- Što se tiče sportskih natjecanja, najbolji su rezultat, očekivano, postigli nogometaši. U županijsko finale ušli su po treći put zaredom, ali ove godine nisu obranili naslov prvaka. Više o tome čitajte u sportskoj rubrici.

Thank God I'm a country boy

Malena mjesta srca moga

Većina naših učenika putuje svakodnevno u školu iz obližnjih, a nekad i malo daljih sela. Među njima su i Josip Dukić i Martin Knez. I dok je Josip optimističan kad razmišlja o Lisičiću, Martin je, čini se, prije pisanja ovog osvrta, ustao na lijevu nogu.

Lisičić je moje selo malo, sa svim svojim običajima, legendama i, nadasve, ljudima koji ga čine.

Bura

Evo nekoliko povijesnih i zemljopisnih značajki o selu: smješteno je sjevero-istočno od Benkovca, uz cestu koja vodi preko Bukovice za Knin. Počeci sela sežu davno, u 17. stoljeće, kad su stanovnici bili razbacani po okolnim prostorima, a okupljeno na današnjem teritoriju je od 19. stoljeća. Ime sela veže se uz

legendu o velikom kamenu s likom lisice, u čijoj se unutrašnjosti nalazilo blago (zlatnici). Postojao je Lisičić i prije 17. stoljeća, ali je staro naselje uništeno u najezdi Turaka u 15. stoljeću, o čemu svjedoče arheološki ostaci.

Od 1945. do osamostaljenja, iz sela se iselilo oko 350 osoba (više od pola), što zbog neslaganja s bivšom politikom, što zbog potrage za boljim životom. Lisičić danas broji oko 300 stanovnika.

Kamen

Ako vas put ikada navede u

Lisičić oskudijeva u mnogočemu, ali je u nekim stvarima dosta dobro obdaren.

Lisičić, vidjet ćete da je to jedno simpatično selo. Ljudi su OK, iako malo temperamentniji, što je, valjda, posljedica bure, koja kod nas puše i onda kad ne puše nigdje drugdje. Ima o buri i jedna izreka: «Kad nestane bure, nevjere i kamena u Lisičiću, znat ćemo da je zemlja postala raj.» Jedna od prvih stvari što ćete je svakako primijetiti po dolasku u Lisičić je kamen. I još kamena. Toga imamo u

izobilju. Upravo je taj kamen simbol ovog prostora, a ujedno i gospodarski čimbenik, jer je eksploatacija kamena od davnine prehranjivala stanovništvo. Ovdašnji ljudi (barem neki od njih) pravi su umjetnici obrade kamena i gradnje u kamenu. Bavljenje poljoprivredom uvelike je ograničeno škrtošću tla. Moglo bi se pomisliti da uvjeta za neki normalan život i nema, no čovjek sam sebi

stvara uvjete. U posljednje je vrijeme zabilježen povratak mlađih ljudi, koji u Lisičiću zasnivaju obitelj, no državna potpora za stvaranje boljih uvjeta i dalje je vrlo nedostatna. Eto nas u 21. stoljeću, a mi, primjerice, još nemamo vodovod.

Sve u svemu, Lisičić je pristojno malo seoce, ali za bolji život potrebno je mnogo ulaganja. ■

SOS za staru školu

Školska zgrada u Lisičiću dijeli sudbinu mnogih takvih zgrada u mnogim takvim mjestima diljem domovine.

Zgrada Osnovne škole Lisičić stara je nekih stotinjak godina. Dok je u selu bilo ljudi, pohađala se od prvog do osmog razreda, no sada se i oni učenici do četvrtog razreda mogu na prste nabrojiti. Tu je školu pohađala i moja pokojna prabaka. Uspješno je prebrodila oba svjetska rata

(mislim na školu), i u Domovinskom je ratu ostala netaknuta. No upravo je to ključna riječ - "netaknuta". Ta škola koja je, na neki način, postala simbol sela, koju su pohađale generacije i generacije, nikako da se pošteno obnovi. Žbuka je skoro potpuno otpala, pa su

udubine u zidovima postale poznato gnijezdilište ptica u okolici, dok u krovu žive pčele.

Unutrašnje uređenje još je i gore. Stropovi su se već nekoliko puta urušavali, i čudno je što roditelji još uopće i puštaju djecu u školu. Prozori na ovoj školi, baš kao i na našoj u Benkovcu, posebna su priča. Nekih uopće nema, neki još odolijevaju, vjerojatno jer se radi o ručnoj izradi. Bilo bi zaista sramotno za ovo malo selo da se stara škola, koja je u s p j e š n o i z d r ž a l a ratove, bure i nevere, na kraju sruši sama od sebe zbog nemara n j e n i h vlasnika i korisnika.

Fotografije: Josip Dukić

Prije opisivanja svog rodnog sela moram naglasiti da mi je urednik dao vrlo težak zadatak, jer opisivati selo koje broji svega stotinjak stanovnika zaista je teško. Pri opisivanju grada možemo se raspričati o tome kako ona ima disk, muzeje i par stotina tisuća ljudi. Pišući o gradu mi možemo

moje kuće i smještena je na brdu te je okružena mnoštvom drveća koje još nazivamo i šumom. Turnjina (ime tvrđave) je okružena s dva brežuljka od kojih smijete posjetiti samo jedan, jer se na drugom nažalost nalazi odlagalište smeća. Čak biste i vi bili vrlo tužni kad biste vidjeli tu ljepotu prirode,

razmišljati - razmišljati o svojoj budućnosti, koju moram tražiti negdje drugdje, jer Šopot nestaje. Ne nestaje samo Šopot, već i ostala mala mjesta kojima nije suđeno da traju vječno. Sve se gubi i sve prelazi u sjećanja, i dok sve nestaje, ja ću morati potražiti budućnost negdje drugdje što će za mene, a vjerujem i za ostale, biti vrlo teško. Netko je imao sreće, pa živi u velikom gradu u kojem se gradi budućnost, a netko nije imao sreće, te se morao pomiriti s tim da živi u malom selu za koje nitko ne zna da postoji. Svi koji žive u malom selu "tamo negdje", vjerojatno su se upitali koja je njihova svrha u životu. Možda da cijeli život provedu u selu iza cijelog svijeta i da nitko ne sazna da su jednom davno živjeli svoj

Muke po Martinu

Šopotski nocturno

Kad je Martin Knez napisao ovaj tekst o svom voljenom Šopotu možda nije bila noć, ali se on tako osjećao.

opisivati stare zgrade, crkve, možemo pisati o tome gdje mladi izlaze, gdje stari igraju šah itd., dok ja moram pisati o tome da Šopot nema niti svoju crkvu, o dućanu da i ne govorim. Kad pišem o Šopotu, mogu spomenuti da po cijele dane nitko ne prolazi pored moje kuće i da nema gotovo nikoga mojih godina, pa da bar zaigramo košarku!!! Sada kad su počeli radovi u vinogradima, tu i tamo prođe nekolicina ljudi s ciljem da idu u vinograd, okopaju koji panj, te da se vrate svojim kućama, do kojih mnogi moraju putovati automobilom, budući da je mnogo šopotskih obitelji stalno nastanjeno izvan Šopota - u Zadru, na primjer.

Ako ipak igrom slučaja dolutate u Šopot, jedino što je vrijedno posjetiti, a da nisam ja, jest velika tvrđava koja se nalazi nedaleko od

što joj izgled narušava hrpa smeća, koja se sve više povećava, umjesto

Utvrda Kličevica (ili Turnjina, kako je nazivaju mještani) podignuta je 1454. kao prva u nizu utvrda koje su branile Ravne kotare od turskih upada.

da nestane. No, nada postoji u svima nama, jer se priča da bi to smeće mogli ukloniti i vratiti prirodnu sredinu u prijašnje stanje, što bi me učinilo vrlo sretnim. No, sve su to samo glasine, a u njih se nitko previše ne pouzdaje. I tako ja sam u selu bez igdje ikoga šetam i jedino što mogu raditi jest

život. Šopot je jedno od onih mjesta u kojem živjeti znači biti mrtav čovjek, a nažalost mogu reći da ni ja nisam previše "živ". Da ne idem u školu i da ne provodim vrijeme s prijateljima... nitko ne bi znao da je živio neki Martin Knez. Jako malo ljudi se pomiri sa sudbinom koja ih je osudila na život

na selu dok drugima preostaju snovi. Duboko u duši se nalazi želja za nečim većim, za životom u velikom gradu kroz koji možeš satima hodati da ne vidiš istu osobu dva puta. No duboko u duši također leži pesimist koji zna da se ta želja nikada nikome ispuniti. To je ono najgore što se može dogoditi jednim običnom smrtniku. A događa se!!!

izdvojila i jedan sat da bi nas upoznala s poviješću i sadašnjošću našeg visokog predstavničkog doma. Iznosila je najvažnije činjenice koje smo trebali znati, za slučaj da nas netko iz Sabora nešto upita. A da nas je netko i pitao što znamo o Saboru, mi bismo mu kratko rekli da o Saboru ne znamo ništa, jer ionako nismo obraćali pozornost na profesoricu dok nam je govorila.

"Ne može to tako", kažu Talibani. Sve su nas jadne pretresli (ne Talibani), i ostavili neke od nas u čuđenju. Neki su valjda mislili da će nas skinuti do gola. Hodali smo, tako, hodnicima Sabora i divili se "prekrasnim" bakrenim glavama hrvatskih velikana, pored kojih smo samo htjeli protrčati, ali voditeljica, koja je bila uz nas, neprestano je govorila i govorila, a mi smo morali slušati i slušati.

Naši učenici u posjetu Hrvatskom saboru

MARTIN U ZAGREB I NATRAG

Da bi život u Benkovcu krenuo na bolje još je uvijek, nažalost, u velikoj mjeri potrebna intervencija "odozgo". Katkad je, stoga, potrebno potaknuti one "gore" da nas se sjete. Sa skupinom naših učenika i profesora u Zagreb je otišao i naš reporter Martin Knez. I vratio se. Sad možemo reći: Martin u Zagreb, Martin iz Zagreba.

Kada vam profesorica iz povijesti dođe na sat novčarstva i pita vaš cijeli razred želi li tko s njom u Zagreb u posjet Saboru, vi jednostavno i kratko odgovorite: Ne! Nemojte se prijaviti i iz razloga što će se profesorica posvađati s cijelim razredom i natjerati neke učenike da je gađaju stolicom, što se, srećom, ipak nije dogodilo. No, vaš se izvijestitelj ipak odlučio prijaviti, ali samo zato da bi imao o čemu pisati za školske novine, koje ionako nemaju što za objaviti. Nakon što smo nekako uspjeli dogovoriti tko ide u Zagreb, a tko ostaje, utanačili smo i vrijeme polaska i poželjan način ponašanja na zagrebačkim ulicama i u saborskim hodnicima. Usputna napomena - Benkovčani ne poznaju bonton (čast iznimkama, tj. meni). Trebali smo, naime, dan ranije dogovoriti koja ćemo pitanja postaviti zastupnicima, i dati ih, podrazumijeva se, profesorici, da ih ona pregleda i pola promijeni, protiv naše volje, naravno. Profesorica je čak

I tako smo se svi lijepo pokrcali u autobus agencije 'Contus' (malo reklame ne smeta!) i uputili se u Zagreb. Svi smo bili uzbuđeni u želji da prođemo Zagrebom i vidimo Sabor - bolje rečeno, profesori su to htjeli, a mi smo samo pjevali i slavili što izostajemo iz škole. Vozili smo se kroz Zagreb u nadi da će nas vozač 'Contusa' (opet ja!) iskrcati ispred Sabora, ali on nas je ostavio 20-ak minuta hoda dalje, a da stvar bude gora, iskrcao nas je nasred ulice (vidite da me 'Contus' ne plaća). Pravo je čudo kako ni jedan zagrebački vozač nije pokupio benkovačkog pješaka. Vjerojatno nisu htjeli udubiti haubu.

Došli smo do Sabora u želji da uđemo, no prije toga su nas neki ozbiljni ljudi pomno pregledali - ipak je to Sabor. Talibani su svuda po svijetu, pa se Sabornici boje da koji Talibanac ne doleti u njihov Sabor. No, Hrvatska je (srećom?) nebitna država, pa zašto bi Talibani trošili svoje vrijedne kamikaze na Hrvatsku.

Došli smo do sabornice u kojoj sjede sve vlasti u Hrvatskoj, i dobro se smjestili, u želji da se pojavi neki od sabornika. Nekim čudom, pojavili su se gospoda Ivo Fabijanić i Drago Krpina. Postavljali smo im razna pitanja, koja su uglavnom bila vezana za našu razrušenu i neopremljenu školu. Oni su na ta pitanja odgovarali, naravno, opširno. U Sabor valja ići samo da se doživi i vidi svađa između dva sabornika, a na našu sreću, mi smo u tome uspjeli. Došli smo u Sabor, prošli smo kroz Sabor i otišli smo iz Sabora. Napeto! Uspjeli smo i svratiti u WC, u kojem bismo se slobodno mogli i nastaniti, ili se barem izgubiti na koji sat. Dan je brzo prošao i morali smo natrag prema autobusu, koji smo svi uspješno pronašli, osim nekih pojedinaca, koje ćemo prozvati "biserima". Svi smo se ukrkali i udobno smjestili. "Contus" je pokrenuo motor i krenuli smo kući opskrbljeni informacijama o Saboru, koje su, naravno, odmah ishlapjele. ■

Razgovor s Brankom Kutijom, benkovačkim gradonačelnikom

VRIJEME JE DA SE KRENE!

Gradonačelnik nam odgovara na pitanja o kulturi, obrazovanju i gospodarstvu, o sadašnjosti i budućnosti Benkovca. Politika nas ne zanima.

Razgovarali: Martin Knez i Marina Šimunac

Kad netko želi interview s gradonačelnikom, obično mu treba vremena dok to dogovori, a zna se dogoditi i da se ne uspije dogovoriti. U Benkovcu se, naprotiv, vrlo lako dolazi do gradonačelnika, što zapravo i ne čudi, s obzirom da je Benkovac mali i nepoznati grad. Urednik je nazvao gradonačelnikovu tajnicu, koja mu je bez problema odredila datum i sat sastanka. Bilo kako bilo, nedugo poslije tog razgovora, evo nas, udobno smješteni u uredu benkovačkog gradonačelnika g. Branka Kutije, koji nas je ljubazno primio, te nas čak i ponudio pićem, koje smo dobili u polupraznim čašama.

Pošto smo mi mladi i neiskusni novinari, koje nitko ne shvaća ozbiljno, tako se i g. Kutija svaki čas ustajao kad bi mu zazvonio telefon. Ne kažemo da to nije u redu, ali kad neka starija osoba postavlja pitanja, onda je pristojno poslušati do kraja, a ne, kao što je u našem slučaju radio naš gradonačelnik, ustajati svaki tren. No, da ne bismo samo kritizirali, valja priznati da nam se svidio interes što ga je gradonačelnik iskazao za naše novine. Nadamo se da će ih

shvatiti kao jednu od inicijativa mladih, za koje je i sam ustvrdio da ih u Benkovcu nema dovoljno.

Mladi bi trebali sami predložiti svoje ideje i projekte

Poslije ovog uvodnog cmoljenja, možete pročitati što smo to razgovarali s gradonačelnikom.

Kad će grad Benkovac odvojiti više

novca za potrebe mladih? Kad je, na primjer, riječ o sportu, primjetan je povlašteni status nogometa, dok se u druge, tzv. male sportove, ulaže puno manje ili ništa. Postoji i problem nedostatka prostora za provođenje slobodnog vremena, pa su mladi prepušteni brizi vlasnika kafića i, u posljednje vrijeme, sportskih kladionica.

Sportske udruge, a i sve druge, moraju opravdati sredstva koja dobivaju, a pogotovo to vrijedi u situaciji kad je novca malo a potreba puno. Premalo je inicijative od strane mladih, pa je, prema tome, i malo takvih udruga, bilo sportskih ili nekih drugih. Mladi bi trebali sami predložiti svoje ideje i projekte, na što će grad onda odgovoriti nekim oblikom potpore, koji ne mora uvijek ni biti novčani. A što se tiče financijskog izdvajanja za potrebe mladih, podsjećam na naš program stipendiranja učenika i studenata, koji je započeo 1998. godine, i od tadašnjih 9 stipendija dostigao brojku od 34 stipendista, koliko ih sada ima. Često se govori o nedostatku diska u Benkovcu, no ja to, iskreno govoreći, ne smatram nedostatkom. Naprotiv. Ponavljam, mladi bi, ukoliko imaju

Branko Kutija, benkovački gradonačelnik, u razgovoru s našim novinarima

Ako se ostvare planovi i želje benkovačke gradske uprave, u ovoj će zgradi, koje se mnogi Benkovčani sjećaju kao osnovne škole, u toku sljedeće godine biti otvorena suvremeno opremljena knjižnica.

interese, trebali sami potaknuti određene kvalitetne projekte, a ne samo plakati zbog nepostojanja diska.

Gradska knjižnica je u dosta lošem stanju, pa nas zanima što grad poduzima u vezi njenog obnavljanja, ili možda preseljenja na drugu lokaciju.

Nedavno smo krenuli u obnavljanje vanjskog i unutarnjeg izgleda knjižnice. Prikupljena je potrebna projektna i građevinska dokumentacija, i knjižnica je jedan od kapitalnih kulturnih projekata našeg grada. Kad bude dovršena, sadržajima će biti vrlo slična Grdskoj knjižnici Zadar, budući da su sutori projekta isti. Ukoliko se taj projekt ostvari prema našem planu i željama, za što nam je potrebna i velika pomoć države, nadam se da će Benkovčani, a u prvom redu mladi, dobiti knjižnicu na korištenje tijekom sljedeće godine. Kad je već riječ o knjižnici, treba naglasiti da ona, unatoč skućenim uvjetima i neadekvatno riješenom prostoru - mislim da je to jedina knjižnica u Hrvatskoj koja mora plaćati mjesečni najam prostora, kvalitetno obavlja svoj posao i da se njen knjižni fond, zahvaljujući sredstvima iz gradskog proračuna, popeo na, za grad

veličine Benkovca, respektabilnih 21000 svezaka.

Škola nam je u jako lošem stanju! Što vi imate reći na to?

U Saboru, gdje ste i sami bili prošle jeseni, dosta je toga obećano, ali se malo i sporo izvršava. Ministarstvo prosvjete određuje

Radimo i na tome da se u Benkovcu otvori viša poljoprivredna škola, koja bi djelovala u sastavu zadarskog sveučilišta.

prioritete po kojima se škole grade i obnavljaju, a ministar Strugar kaže da nema dovoljno sredstava, jer da treba obnavljati jako puno škola u Hrvatskoj. Mi se samo možemo nadati da je benkovačka srednja škola negdje pri vrhu liste prioriteta. Sredstva kojima mi

raspoložemo nedostatna su za cjelokupnu obnovu, a katkad je teško i dobiti dogovoreni, jedinstveni stav ravnatelja srednje i osnovne škole o tome što je potrebno prije obnavljati.

Kad će se u Benkovcu otvoriti gimnazija ili neka druga vrsta škole? Postoji li neki plan da se to pitanje pokrene i realizira?

U interesu svih je da se otvori barem jedan razred gimnazije i poljoprivredne škole. O tome se vode razgovori s raznim ljudima na raznim razinama. Ne bih želio kritizirati, ali smatram da bi i iz same Srednje škole trebalo dolaziti više inicijative u tom smjeru. Pri tome bi trebalo učiniti i nešto više od slanja dopisa Ministarstvu.

Naši maturanti svakog proljeća imaju problema oko organizacije maturalne zabave. U Benkovcu postoji hotel Asseria, koji ne radi. Zašto?

Hotel Asseria je vlasništvo hotelske kuće Borik, koja je postala privatno vlasništvo. Hotel se, navodno, prodaje i mi ne možemo utjecati na odluku privatnog vlasnika o tome kad će on otvoriti hotel i hoće li to uopće učiniti, iako smatram da je takav jedan objekt Benkovcu potreban i dijelim vaše žaljenje što on nije u funkciji.

Kad će biti popravljena cisterna za iscrpavanje septičkih jama, koja je u kvaru više od dvije godine?

Svjesni smo problema otpadnih voda, što je djelatnost komunalnog poduzeća, kao uostalom i distribucija pitke vode. No, to je poduzeće u velikim financijskim poteškoćama, tako da naše područje, na kojem se, da stvar bude ironična, nalazi i jedan od tri biopročištača za otpadne vode u Hrvatskoj, muku muči s vodoopskrbom i otpadnim vodama. Po tom pitanju očekujemo veliku pomoć državnog proračuna, dok mi namjeravamo izdvojiti određena sredstva za kupnju cisterne.

Kakva je gospodarska strategija za

razvoj Benkovca? Razmišlja li se o razvoju turističke djelatnosti?

Primarno je naš kraj okrenut poljoprivredi. U tijeku je gradnja veletržnice. Poglavarstvo veliku pažnju posvećuje i stimuliranju poljoprivredne djelatnosti, na primjer, nabavi sadnica masline i vinove loze po vrlo povoljnoj cijeni. U planu nam je i otvaranje uljare u Benkovcu u roku od dvije godine. Radimo i na tome da se u Benkovcu otvori viša

poljoprivredna škola, koja bi djelovala u sastavu zadarskog sveučilišta, čije se osnivanje priprema već neko vrijeme. Što se tiče turizma, njegov razvoj je, dakako, moguć i trebao bi se vezati uz seoski (izletnički) turizam. U Benkovcu se, uostalom, tradicionalno održava jedan od najvećih poljoprivrednih sajмова u Hrvatskoj, i to, odnedavno, svakog mjeseca.

tome najviše zna g. Mile Marić, njen ravnatelj.

• Kada je knjižnica započela s radom i kako je tada bila opremljena?

Knjižnica je započela s radom 1996. godine. Nakon izvršene revizije knjižne građe fond knjižnice broji je 8000 svezaka. Knjižni fond gradske knjižnice Benkovac danas, nakon 6 godina, broji 21000 svezaka.

• Tko sve radi u knjižnici?

U knjižnici rade dva djelatnika; Mile Marić, ravnatelj gradske knjižnice Benkovac i Mile Zrilić na poslovima pomoćnog knjižničara.

• Kakav je raspored knjižnice?

Knjižnica se sastoji od dva dijela, jedan odjel za odrasle, a jedan za djecu. U dječjem odjelu se nalaze knjige za mladež i djecu i najmlađi uzrast. Tu se nalazi i čitaonica za dnevni i tjedni tisak. Zbog nemogućnosti većeg prostora, čitaonicu dnevnog i tjednog tiska često posjećuju i odrasli članovi knjižnice, budući da je na njihovom odjelu smještena kompjuterska radionica. U odjelu za odrasle,

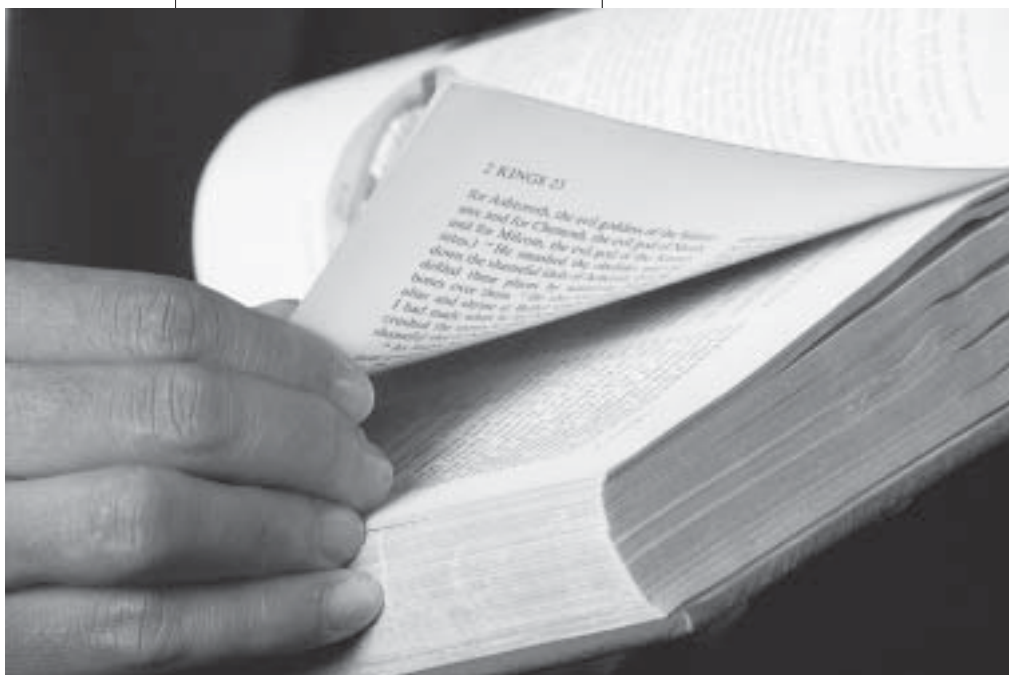
Razgovor o knjigama

Guthenberg vlada!

Što se događa u Gradskoj knjižnici, jednoj od važnijih gradskih kulturnih ustanova, te kakva je njena budućnost, saznajemo od njenih vrijednih djelatnika.

Svaki dan na putu do škole, prolazite pokraj te male, neugledne zgrade, u kojoj se nalazi Gradska knjižnica. Jeste li ikada poželjeli saznati o njoj nešto više? Jeste li poželjeli saznati što sve krije na svojim tijesno naguranim policama? Mnogi se mladi, nažalost, nikada ne odluče prijeći preko njenog praga, jer smatraju da je čitanje dosadno i povezuju ga s lektirom (koja, istini za volju, i zna biti dosadna). Odriču se, tako, mnogih njenih vrijednih sadržaja. Gradska knjižnica je, u kulturnim

sadržajima ne baš bogatom životu Benkovca, svakako jedna od značajnijih ustanova. S obzirom na ambiciozne planove koje gradska uprava ima za njenu budućnost, zanimalo nas je kakva je njena sadašnjost. O

uz nacionalnu književnost (angloamerička, francuska, njemačka, itd.) nalazi se i priručna literatura. Priručnu literaturu (enciklopedije, rječnike, leksikone, itd) korisnici mogu koristiti unutar knjižnice. U odjelu za odrasle smještena je i literatura s područja filozofije, psihologije, religije, teologije, medicine, umjetnosti i drugih područja.

Što se sprema?

• *Ima li knjižnica neki veći nedostatak?*

Nedostatak knjižnice je što nema za svoje članove fotokopirni aparat, tako da posuđene enciklopedije i drugu priručnu literaturu moraju nositi izvan knjižnice i kopirati na drugim mjestima.

Usprkos sve većem utjecaju računala, čitanje knjiga, čini se, doživljava renesansu.

• *Iako ste nedavno dobili kompjutere, knjižnica nije dovoljno dobro opremljena. Što se može učiniti da se dosadašnje stanje promijeni?*

U pripremi je priključivanje gradske knjižnice na Internet, tako da naši korisnici ne budu zakinuti u informatičkom djelu knjižnice. Uz Internet, članovi mlađe dobi moći će se koristiti i edukacijskim igrama.

• *Kakvi nam se sadržaji između ostalog nude?*

Uz posudbu knjiga i slikovnica maleni mogu posuditi i dječje audio kazete. Za sada knjižnica ne posuđuje CD-e, ni VHS-kazete. U pripremi je glazbeni odjel, ali tek u zimu kada se prikupe potrebna novčana sredstva.

• *Zgrada je jako stara, a prostor malen. Ima li ikakvih izgleda da dođe do proširenja ili čak promjene prostora?*

Današnji prostor knjižnice iznosi 92 m², što nezadovoljava niti minimalne standarde Narodnih knjižnica. Koliko je star može poslužiti podatak da je nekoliko knjiga u knjižnici uništila crvotočina. Za preseljenje u novi prostor od 460 m² pripremljen je projekt, a Vlada RH mora donijeti odluku o izgradnji nove knjižnice.

Što se čita?

• *Koji uzrast najviše posjećuje knjižnicu?*

Knjižnicu najviše posjećuje djeca i mladež.

• *Kakva vrsta djela je karakteristična za pojedini uzrast?*

Knjižnica svojim korisnicima bez obzira na njihove zahtjeve nastoji udovoljiti nabavkom najnovijih izdanja za sve uzraste. Tako se godišnje nabavi 3000 novih knjiga.

• *Kakve se knjige najviše posuđuju?*

Knjižnica većim djelom posuđuje lektirnu građu, ali u

posudbi ne zaostaju ni odrasli koji uz beletristiku posuđuju znanstvenu, popularno-znanstvenu literaturu, a primjetan je interes i za posudbu knjiga iz područja psihologije.

• *Ustaljeno je mišljenje da dečki manje čitaju nego cure, da li je to istina?*

Uglavnom čitaju podjednako, možda cure imaju tek malu prednost.

• *Kakve knjige čitaju dečki, a kakve cure?*

Dečki više čitaju trilere, horore i znanstvenu fantastiku, a cure ljubavne romane i psihologiju primjereno svom uzrastu.

• *Da li se danas čita manje nego prije?*

Kako upis u knjižnicu nije preskup, smatra da knjige iz knjižnice mogu biti dostupne svim građanima. Kako vrijeme prolazi broj korisnika knjižnice s vremenom raste, tako da možemo reći da se danas u odnosu na prethodno vrijeme više čita.

• *Da li se dovoljno pozornosti posvećuje hrvatskim piscima?*

Hrvatski pisci su zastupljeni podjednako kao i pisci drugih književnosti.

• *Knjige su dosta dobro*

očuvane, da li je razlog tome što se puno ne posuđuju ili članovi paze na knjige?

Članovi knjižnice su dosta pažljivi u posudbi i čuvanju knjiga.

• **Ne naplaćujete zakasninu. Zašto? Time biste mogli nabavljati nove knjige.**

Zakasninu ne naplaćujemo iz razloga što knjižnica ne radi puno radno vrijeme.

• **Kako podmirujete troškove, da li vam u tome pomaže poglavarstvo grada?**

Poglavarstvo grada Benkovca svojim novčanim sredstvima

pomaže rad knjižnice, a novčanim sredstvima Ministarstva kulture sudjeluje u kupnji novih knjiga.

• **Što je sa starijim izdanjima, da li knjižnica ima neke starije zapise o povijesti Benkovca?**

U knjižnici je smještena i raritetna građa i zavičajna zbirka, koja sadrži djela pojedinaca ili ustanova s područja grada Benkovca ili onih autora koji su u svojim djelima obradili benkovački kraj. Knjige i zavičajne zbirke se ne posuđuju izvan knjižnice. ■

ulomke iz svojih djela i odgovarala na pitanja o svom radu. Zamolili smo je za kratki razgovor za naš školski list, na što je ona ljubazno pristala (zahvaljujemo Mladenu Masaru iz Gradske knjižnice na posredovanju).

Bernardine Evaristo napisala je dvije knjige, obje romani u stihu, koje za sada nisu kod nas prevedene. Prva se zove "Lara" iz 1997. a druga je "The Emperor's Babe" iz 2001. Obje su doživjele iznimno pozitivnu reakciju čitateljske publike i kritike u Velikoj Britaniji i Sjedinjenim Državama.

Recite nam nešto o početku

Razgovor o književnosti

CARSKA ŽENSKA

Engleska spisateljica Bernardine Evaristo objavila je dosad tri knjige, proputovala pola svijeta, i razgovarala s nama u Gradskoj knjižnici Zadar, u predahu između dviju književnih radionica za zadarske srednjoškolce.

Razgovarali: Marina Šimunac, Josip Dukić, Josipa Buljat i Zoran Pejaković

Početkom proljeća (od 18. do 22. ožujka) Zadar je bio domaćin "Britanskih dana", iznimno zanimljive manifestacije, u sklopu koje je održan čitav niz aktivnosti, a središnji događaj bilo je otvaranje "Britanskog centra" pri Odsjeku za engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu. U Zadru su boravili mnogi uvaženi gosti, kao, primjerice, veleposlanik Ujedinjenog kraljevstva u Hrvatskoj Nicholas Jarrold. Nas je u Srednjoj školi u Benkovcu posebno zainteresiralo gostovanje engleske spisateljice Bernardine Evaristo, koja je za vrijeme "Britanskih dana" održala nekoliko radionica za

kreativno pisanje sa zadarskim srednjoškolcima, a na Filozofskom fakultetu je studentima i profesorima čitala

svoje književne karijere.

Išla sam u dramsku školu. Htjela sam biti glumica, a jedna od aktivnosti u školi bilo je i pisanje vlastitih kazališnih komada. I tako sam zavoljela pisanje i počela pisati. U školi mi je engleski uvijek bio najdraži predmet, a otkad znam za sebe obožavala sam čitati. Moja prva knjiga "Lara" objavljena je 1997, a druga, "The Emperor's Babe" izašla je prošle godine.

Napisali ste dvije knjige i obje su romani u stihu, što je vrlo zanimljiva i, za današnje vrijeme, pomalo neuobičajena forma. Kako ste se odlučili baš za tu vrstu romana?

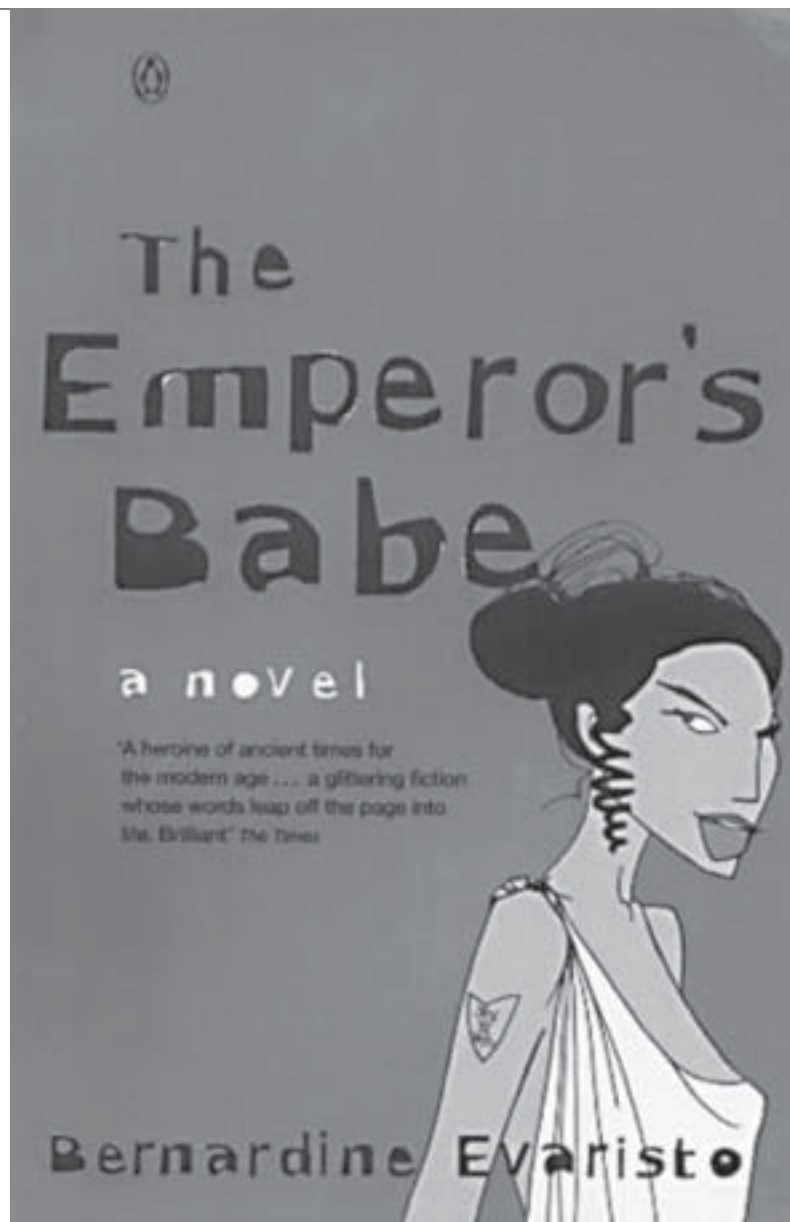
"Lara" je na početku bila prozni

roman. Kad sam ga dovršila, jednostavno mi nije izgledao kako treba, nije mi se sviđao, pa sam ga napisala ponovo, ali u stihu. "The Emperor's Babe" je započet kao pjesma. S vremenom sam dodavala nove i nove dijelove, zaplet se širio, pa je na kraju i to postao roman u stihu. Moglo bi se reći da su obje knjige same tražile svoj oblik u kojem se najbolje osjećaju, a ja sam im samo pri tome pomogla. **"The Emperor's Babe" je roman čija se radnja događa u Londonu prije 1800 godina, za vrijeme Rimskog carstva. Što vas je ponukalo da radnju smjestite u tako daleku prošlost?**

Oduvijek sam bila zainteresirana za povijest, osobito britansku. Glavna junakinja romana, "careva ženska", Zuleika, potomak je sudanskih doseljenika u London, koja se vrlo mlada, po očevu nalogu, udaje za bogatog patricija, a kasnije dolazi u vezu s carem Septimijem Severom. Car

Britanija je od svoje najranije povijesti bila multikulturalna sredina.

je, dakako, povijesni lik. Zuleika to nije, ali u to je vrijeme London, baš kao i tijekom čitave svoje povijesti, bio multikulturalna, kozmopolitska sredina, tako da je njen lik povijesno posve utemeljen. Suprotno rasprostranjenom mišljenju o britanskoj monokulturalnosti, pri čemu se misli samo na njenu europsku, bjelačku komponentu,

moja mi istraživanja u Muzeju grada Londona govore da je Britanija od najranijih vremena bila multikulturalna sredina.

Da li u vašim djelima ima i autobiografskih elemenata?

Da, ima. "Lara" se temelji na povijesti moje obitelji. Moj otac je porijeklom Nigerijac, koji ima korijene u Brazilu. Odatle potječe i moje prezime, koje je zapravo portugalsko. Moja majka je Engleskinja. Roman je zapravo neka vrsta 150-godišnje kronike koja prati život jedne obitelji od 19. stoljeća u Brazilu i Lagosu, pa sve do Londona 60-ih i 70-ih godina prošlog stoljeća. U to

vrijeme odrasta Lara, koja je, poput mene, kći roditelja različite nacionalnosti i rase.

Recite nam nešto o projektu "Poetry Places", za koji smo čuli i u kojem ste i vi sudjelovali.

Britanska vlada financirala je preko "Udruženja pjesnika" (Poetry Society) taj projekt. Radi se o angažiranju pjesnika na, za njih, neobičnim mjestima na funkciji "kućnih pjesnika". Pjesnici su se, tako, zaposlili u botaničkim vrtovima, restoranima, nogometnim klubovima, trgovačkim lancima itd. Moje mjesto je bilo u Muzeju grada Londona, gdje sam kao

“kućni pjesnik” provela šest mjeseci. Udruženje pjesnika omogućilo je na ovaj način pjesnicima neku vrst stalnog zaposlenja.

Kakav je položaj poezije u engleskoj književnosti danas?

Pa, nije baš popularna. Ljudi više vole čitati prozu ili gledati TV. Pjesnici ne mogu živjeti samo od pisanja, tako da mnogima od njih nije nimalo lako. U posljednje vrijeme pokušava se oživjeti interes za poeziju projektima

poput “Poetry Places”, posjetima pjesnika školama i slično.

Da li su možda ljudi iz filmske industrije zainteresirani za snimanje filma po nekoj od vaših knjiga?

Da, nedavno su otkupljena prava za snimanje filma po romanu “The Emperor’s Babe”. U sljedećih 18 mjeseci moraju napisati scenarij i prikupiti novac za produkciju. U protivnom, prava se vraćaju meni. Ako projekt uspije, postat ću jako

bogata i slavna.
(smijeh)

Kakvi su vam planovi? Spremate li neku novu knjigu?

Da, radim na novom romanu, ovaj put proznom. Bit će to neak vrst romana ceste o grupi ljudi koji putuju autom iz Engleske u Australiju.

Naslov još nisam smislila.

Kakve ćete dojmове odnijeti iz Hrvatske?

Ovo mi je prvi posjet Hrvatskoj. Zemlja je uistinu prekrasna, i mislim da se u njoj krije golemi potencijal. Zadar je priča za sebe, posebno mi se sviđaju ostaci rimske povijesti, kamene ulice. Sve je to vrlo impresivno. Ljudi su vrlo prijateljski raspoloženi, što me se također jako dojmilo. Kako znate, Britanci su na glasu kao ponešto hladni i rezervirani. Nadam se da ću ponovo biti u prilici doći u Hrvatsku. □

Odlomak iz Careve ženske

Amo Amas Amat

Koga ti voliš? Koga ti voliš?
Kada ti muža mjesecima

nema, guši negdje na granici
pobune, ili glumi veliku facu – rimskog senatora;

njegova raskošna vila na brdu Palatinu dom je,
čujem, drugoj ženi,

onoj koja mu je rodila potomke.
Ja provodim dane lunjajući ovom kućom,

golemi joj zidovi prekriveni mozaicima Olimpa,
jer mi muž voli melodramu.

Govore da mu je ljubavnica glumica,
blond frajla iz Germanije Superior.

O, svi su mi zavidjeli, La Bella Negreeta!
Rođena u stražnjoj prostoriji dućana u ulici
Gracechurch,

udala se za rimskoga plemića,
a roditelji joj iz Kartuma doplovili na teglenici,

ne na ulaštenom tronu sa pozlaćenom krmom,
nego natovarenoj dječurlijom što povraćaju

i kravama što im ispuštaju vruću balegu
po bosim nogama. Tako navonjani

stigli su u Londinium na magarcu,
samo s tankom novčarkom i debelim snom.

Bernardine Evaristo s članovima naše redakcije.
Nema Martina. Šmrc.

Fotografirao: Krešimir
Sorić

Trilogija Philipa Pullmana, *Njegove tamne čestice*, osvaja svijet

Dječji pisac za odrasle

Philip Pullman je jedan od najboljih i najpopularnijih autora dječje književnosti danas. Dobitnik je brojnih nagrada, poput Guardianove nagrade za dječju književnost i British Book Award za dječju knjigu godine. Prve dvije knjige iz trilogije *Njegove tamne čestice* – *Polarno svjetlo* i *Tanki bodež*, objavljene kod nas u nakladi SysPrinta, privukle su veliko odobravanje kritike i golemu popularnost kod čitatelja.

Piše: Anamaria Bačić

Iako trenutačno svim top-listama, filmskim i knjižarskim, vladaju *Gospodar prstenova* i *Harry Potter*, u svijetu fantastične proze sve se češće spominje i ime Philipa Pullmana. *Njegove tamne čestice*, trilogija koja uključuje romane *Polarno svjetlo*, *Tanki bodež* i, kod nas još neprevedeni *Jantarni dalekozor* (*The Amber Spyglass*), često se opisuje kao humanistička fantazija, i to je, vjerojatno, najbolji opis ove, po mnogima, najbolje fantastične priče o sukobu dobra i zla koja je ikad ispričana. Dok nam *Gospodar prstenova* omogućava da se prepustimo

bijegu u svijet magije, nepoznatih rasa i trijumfu malog (i to doslovno) čovjeka, Pullmanovo djelo nije bijeg od stvarnosti, nego njeno otkrivanje. Priča govori o odrastanju Lyre i Willa, djece koju je povezala njihova isprepletena sudbina. Njihova priča obuhvaća izdaju i ljubav, anđele i smrt, povjerenje i razumijevanje.

U prvom dijelu trilogije, Pullman nas preko djevojčice Lyre vodi u nevjerojatne i nadasve neočekivane pustolovine u kojima dolazi u dodir sa nadnaravnim bićima,

postajemo svjedoci jednog preranog odrastanja, borbe za vlastite ideale, odlučnosti,

Iako pripovijeda o djeci u susretu s bićima iz svijeta mašte, Pullmanove knjige očarale su i sve brojniju odraslu publiku, pa se već mogu čuti i izrazi oduševljenja, jer se pojavio kandidat za Tolkienova nasljednika.

paralelnim svjetovima, sukobima moralnih i fizičkih profila mnoštva protagonista u čijem se samom centru neprestano i nesvjesno nalazi upravo Lyra kao smjernica njihovih putova, simbol hrabrosti, ustrajnosti, plemenitosti ali i kao početak i kraj svih piščevih fantazija.

Čitajući knjigu

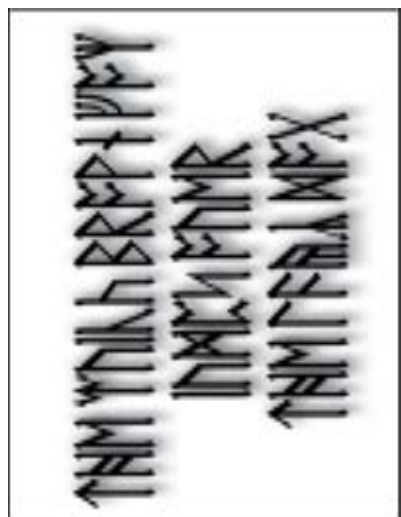
vjernosti sebi, odvažnosti, ali i jednoj nepresušnoj znatiželji kao pokretaču svega navedenog...

Tanki bodež nam, kao logičan slijed prvog (Polarno svjetlo) dijela trilogije, donosi nove i jednako uzbudljive epizode Lyrinih pustolovina kroz paralelne svjetove, nastavak portage za Prahom i lordom Asrielom. Lyra se po prvi put osobno susreće sa paralelnim svjetovima, a njen vjerni suputnik i prijatelj je dječak Will koji je ujedno i odabrani nositelj Tankog

bodeža (a koji ih je nerijetko, između ostalog, spašavao i od Utvara koje su harale u jednom od paralelnih svjetova). Dječak i djevojčica – Will i Lyra, naći će se u neprestanoj borbi protiv mnogobrojnih neprijatelja, a velika težnja da njihova pitanja postanu odgovori bit će im ujedno i najveći poticaj i motivacija da idu dalje nego što su ikad mislili da mogu...

Ipak, ni na samom kraju knjige ne dolazimo do kraja Lyrinih pustolovina, pa će se, vjerujem, svatko tko pročitava prva dva dijela (ukupno 671 stranica) bar djelomično razočarati uvidjevši da nam pisac još uvijek ne otkriva najzanimljivije niti koje se protežu cijelom ovom piščevom prekrasnom fantazijom, već nas ostavlja «žednima» svoje pitke proze do dana kad ćemo u rukama držati i posljednji nastavak trilogije (Jantarni dalekozor) u kojem nam je obećao donijeti konačan rasplet Lyrine potrage za istinom. A do tada vam mogu samo preporučiti da, ako slučajno niste (!), pročitate prva dva dijela, a potom i treći koji bi trebao izaći već ovog proljeća. ■

Likovni doživljaj Tolkienove proze

TOLKIEN ZA GLEDANJE

Premijera filma Prstenova družina, prvog dijela trilogije Gospodar prstenova, pretvorila je, čini se, J.R.R. Tolkiena iz kultnog pisca za istinske poklonike, koji njegovo velebno djelo čitaju jedanput godišnje, u planetarnu senzaciju za široke mase. Kako bi se taj bard fantastične proze osjećao pod svjetlima holivudskih reflektora, nećemo nikad znati. No, činjenica je da je njegov opus, a on se ne sastoji samo od spomenute trilogije, od samog početka bio nadahnuće mnogih ilustratora, a među prvima je bio i on sam. Donosimo samo kratki izbor iz djela najpoznatijih među njima.

Ted Nasmith (1955) je kanadski ilustrator koji se neumorno bavi Tolkienovim svijetom od 1970. godine, kad je prvi put pročitao Gospodara prstenova. Virtuozan je u prikazu krajolika i arhitekture. Ovdje je prizor iz Dvije kule, drugog dijela trilogije, kada Frodo i Sam pokušavaju, nakon raspada

Igor Kordej, davnih 70-ih godina pripadnik Novog kvadrata, skupine ilustratora i autora stripa okupljenih oko časopisa POLET, veliki je štovatelj Tolkiena i autor likovne opreme hrvatskog izdanja Hobita i Gospodara prstenova. Ovdje donosimo naslovnicu Prstenove družine s prizorom kojeg u filmu nema - napad varga na

Pripremio: Josip Predovan

Među najpoznatijim ilustratorima Tolkienu svakako su i braća Greg i Tim Hildebrandt, poznati po tri kalendara s motivima iz Međuzemlja. Ovdje je prikazan Povratak Gandalfa, prizor iz Dvije kule.

Englez Alan Lee istakao se ilustracijama za izdanje Gospodara iz 1982. kad je obilježena 90-ta godišnjica piščeva rođenja. On, za razliku od nekih drugih autora, sklonih dramatičnim prizorima, više voli smirene scene, natopljene mitskim sadržajem. Ovdje je prikazana Kuća Toma Bombadilla, vrlo zanimljivog lika iz prvog dijela trilogije, koji je izostavljen iz filma.

Danas možda i najpoznatiji likovni interpret Tolkienu, čija je djela zasigurno dobro proučio i redatelj Peter Jackson, kanadski je ilustrator John Howe. Njegov rad krasi uravnotežen odnos dramatičnosti i fantastičnog ugodaja. Desno je prikazan Prijelaz preko gaza, prizor iz prve knjige koji pamte i svi koji su gledali film, a gore je Hobitov stan, njegova predodžba rupe u zemlji u kojoj je živio hobit.

Učenici s darom

SAMOZATAJNI TALENT

Josipa Buljat, iz E3, sve bolje crta, a Josip Dukić, koji je s njom razgovarao, htio bi se okušati kao model.

Često se događa da ljudi i nisu svjesni svojih talenata, bilo zbog

svoje samozatajnosti, straha od kritike ili nečeg trećeg. Jedan od takvih samozatajnih talenata je i naša Josipa Buljat, učenica 3.E razreda ekonomske škole Josipini radovi tek su se odnedavno počeli pojavljivati pred širim gledateljstvom, no ona je pravi mali rudnik, kojem nedostaje samo malo poticaja pa da zasja u punom sjaju. Neki njeni radovi krase naše školske zidove, neki su bili izloženi i na izložbama gdje su naišli na povoljne kritike, a uz pomoć našeg lista, Josipin bi talent mogao biti i šire primijećen (uostalom, dosta ćemo primjeraka i besplatno podijeliti). Tko zna, možda ćemo u skoro vrijeme

posjećivati Josipine izložbe diljem zemlje, pa, kad smo već pustili mašti da se rasplamsa, i dalje od toga. Da ne bi sve ostalo na mojim riječima, postavili smo Josipi i nekoliko pitanja.

• **Misliš li se ozbiljnije baviti slikanjem ili će to ostati u okvirima hobija?**

Ne znam još. Možda se u budućnosti budem i time bavila. Zašto ne?

• **Odakle najviše crpiš inspiraciju?**

Iz svega što je lijepo: priroda, životinje, poezija. Lijepo žensko tijelo, iako nemam ništa p r o t i v muškaraca, iznad svega je po ljepoti. Uglavno, znaš već, "zapne" mi nešto za oko, pa to onda napravim na svoj način. Ali veliku ulogu u svemu tome ima i moja mašta, jer mi pomaže da barem na kratko pobjegnem iz stvarnosti koja me okružuje i u glavi stvorim n o v e mogućnosti.

• **Imaš li neke posebne uzore u slikarstvu ili općenito u životu?**

I ne baš. Sve je to prolazno. Mislim, danas je, sutra nije. Van Gogh recimo, ili Leonardo. Picasso je, opet, poseban na svoj način.

• **Napravit ćeš mi jedan akt? ha ha ha**

Tvoj? Već smo o tome razgovarali, samo reci kad i pokušat ćemo. Naravno, ako se uspijem koncentrirati.

• **Želim ti puno sreće u daljnjem radu u svoje ime i u ime "Grafita".**

Hvala. Ja vama želim isto.

MOBITELARSTVO

Osvrt na ovu, sada već posve svakodnevnu maniju iz pera Marine Šimunac

Vjerojatno je već svima poznata mobitelomanija, koja već neko vrijeme vlada svijetom, a bogme ni Hrvatska ne zaostaje mnogo, ako možemo procijeniti ovako, odoka. Dok je prije bilo uobičajeno mobitel vidjeti samo u ruci nekog poslovnog muškarca ili žene u odijelu, dok žure ulicom s aktovkom u jednoj, a mobitelom u drugoj ruci, danas je slika već posve drukčija. Osvrnite se malo oko sebe i primijetit ćete da gotovo svatko ima mobitel. Kad kažem "svi", ne mislim samo na odrasle. Osim teenagera, koji svakako prednjače u "mobitelarstvu", možete vidjeti i djecu ispod 12 godina, kako vrijedno ubadaju SMS poruke na svojim ljubimcima. Te su poruke danas najčešći način komuniciranja. Malo kome će danas pasti na pamet da piše pismo prijatelju, kad mu ovom tehnologijom može uputiti poruku momentalno. Zahvaljujući SMS-u, mnogi, a posebno mladi, komuniciraju i kad nemaju što za reći. Barem ne nešto važno i neodgodivo. Eto primjera gdje je forma postala važnija od sadržaja. U maloj anket provedenoj među učenicima naše škole, saznajemo da većina njih, što je bilo i očekivano, daleko više koristi mobitel za slanje poruka nego za razgovor. U prosjeku dnevno pošalju po 10-15 poruka, a bon od 100 kuna traje im od tjedan do mjesec dana. Sudeći po ovome, današnja mladež najviše novca potroši baš na mobitele.

Što se tiče modela, uvelike

prednjače Nokia i Siemens, iako se nađe i pokoji Ericsson ili Motorola. Međutim, nisu svim vlasnicima i vlasnicama mobitela baš njihovi modeli najbolji. Mnogi bi željeli neke druge, novije, ali i znatno skuplje modele. Stoga se, barem zasad, moraju pomiriti s tim što imaju. Jedino oko čega se svi slažu, kad je riječ o modelima, je da oni moraju biti što manji. Minijaturnost se ovdje cijeni. Kolika manija za mobitelima je zavlada, možemo očitati iz izjava mnogih ispitanika da više bez ove naprave ne bi mogli zamisliti svoj život. Ali, srećom, ima i onih manje "zaraženih" virusom mobitelomanije, ili čak i onih posve imunih.

Bilo kako bilo, o mobitelima će se govoriti još dugo. I pomoću njih. ■

SAPUN ZA MOZAK

O fenomenu meksičkih tv-serija, koje nikad ne gleda, razmišlja Josip Dukić

Kome li je samo palo na pamet snimati sapunice? Možda je to bio projekt CIA-e za pranje mozga domaćicama, jer svakako imaju sličan učinak. Obična preuveličavanja, neostvarive ljubavi se ostvaruju unatoč svemu, skandali i sav sjaj jet-seta

naprama jadu i bijedi predgrađa očito je uspješna formula već godinama.

Sigurno se pitate kako su sapunice dobile ime? Ime je nastalo jer su se u početku, tijekom prikazivanja takvih serija najčešće prikazivale reklame za sapun i deterdžente. Čovjeku dođe jednostavno da se zamisli koliko neke gluposti poput sapunica imaju utjecaja u našim malim životima, često se napušta radno mjesto, majke zanemaruju djecu jer je Marisol na programu.

Kao i svagdje drugdje u svijetu, sapunice i kod nas imaju priličnu tradiciju. Još od legendarne Dinastije, pa preko nekih 300.000 nastavaka Santa Barbare, koja je svakom normalnom čovjeku zagorčavala život do bola. Onda su došle na red meksičke sapunice: Divlja ruža, Marisol, Esmeralda itd. Sapunice su se totalno uvukle pod kožu ljudima. Jednom se čak dogodilo da je jedna baka platila misu za Eden iz Santa Barbare. Kako to da sam ja ovako dobro informiran o sapunicama? Iz jednog jednostavnog razloga - u mojoj su obitelji mama i sestra, obje ovisnice o sapunicama. No ako pogledamo malo bolje, ima tu i nečeg dobrog. Svi znamo kako je stanje gospodarski loše i kako je životni standard jadan. Možda u sapunicama ljudi nalaze kakvu takvu fiktivnu utjehu, jednostavno na trenutak zaborave svoje nevolje gledajući tuđe. Trenutačno su aktualne: Brazilski akvarel, Dadilja i Strasti. Sudeći po dosadašnjim učincima, a i po gospodarskom stanju, sapunice će još dugo izazivati histeriju i ovisnost, posebice kod pripadnica ljepšeg spola. Muškarci imaju nogomet. ■

Profesiju rock glazbenika mogli bismo proglasiti jednim od najopasnijih zanimanja. Gesla "Sex, drugs and rock'n'roll" i "Živi brzo, umri mlad i budi lijep leš" mnogi su predoslovno shvaćali i prerano završavali svoje mlade živote - poput Briana Jonesa, Jima Morrisona, Elvisa, Sida Viciousa, da nabrojimo samo nekoliko imena iz rock-panteona. No uprkos tome, rock je besmrtn i ne može nestati, već se samo transformira u nove oblike.

■ "The day the music died"

Još od Roberta Johnsona, blues

i mlad, naravno. Čak ako i preskočimo žrtve prometnih nesreća, poput one kad su 3. veljače 1958. na "dan kad je umrla glazba", u zrakoplovnoj nesreći poginuli Buddy Holly, Richie Valens i Big Bopper, ostaje nam zastrašujući niz onih koji nisu imali priliku ostariti.

■ Lijep i mlad

Šezdesetih godina rock se uzimao kao eliksir besmrtnosti. Droge su bile prijatelj i suradnik u mijenjanju pojavnog svijeta. Jedan od prvih koji je to platio životom bio je Brian Jones, gitarist i glazbeni vođa Rolling Stonesa u

Jimi Hendrix (1942-1970)

Nedugo nakon što su ga u ožujku 1969. izbacili iz banda,

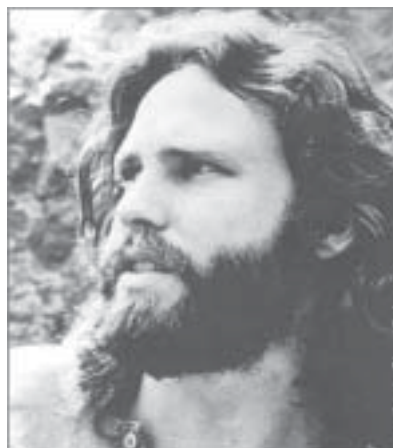
ROCK CEMETERY

Kratki pregled osmrtnica rock-glazbe

Piše: Josip Dukić

gitarista iz dvadesetih godina prošlog stoljeća, koji je svoju vještinu, kako kaže legenda, stekao sklopivši *deal* sa samim vragom (kao što znaju svi koji su pogledali "Tko je ovdje lud?", zadnji film braće Coen), glazbenici iz ovog žanra (gitara, bubanj i bas) nerijetko umiru "u čizmama". Zanimljiv je u tom smislu slučaj Michaela Hutchencea, pjevača australske skupine INXS i jednog od novijih primjera ove pošasti. Iako nije ostavljao dojam depresivne osobe, a nije imao ni uobičajenih problema s drogom, čovjek se objesio u hotelskoj sobi u Sydneyu. Lijep

njihovoj ranoj fazi. Živio je luđački brzo i u svemu pretjerivao. Protiv droge se borio alkoholom i obrnuto.

Jim Morrison (1943-1971)

pronađen je kako pluta u bazenu svoje vile. Ta smrt kao da je pokrenula lavinu, a idoli tadašnje mladeži, a sadašnje legende, počeli su redom seliti s ove pozornice. Jimi Hendrix, čovjek za kojeg je, kao nekad davno za Roberta Johnsona, postojala samo gitara, ugušio se u vlastitom izbljvku 1970. u svojoj 27. godini. Za njim je, zbog posljedica *overdosea*, otišla jedna od strastvenijih pjevačica tog vremena Janis Joplin, također kao 27-godišnjakinja. Ni sljedeći u nizu nije dočekao 28. rođendan – Jim Morrison, osporavani pjesnik i

John Lennon (1940-1980)

karizmatični pjevač grupe The Doors, u koju se mnogi i danas kunu. Progonjen svojim demonima, Morrison je zbrisao u Pariz, ali vrug je i tamo došao po svoje. Pariško groblje Pere Lachaise postaje svake godine u srpnju stjecište Morrisonovih poklonika, koji tamo hodočaste pokloniti se "Kralju gušteru", što kod nekih Parižana u posljednje vrijeme baš i ne izaziva oduševljenje, s obzirom na manjak poštovanja što ga ovi Morrisonovi poštovatelji iskazuju prema ovom posljednjem počivalištu njihovih brojnih uglednih sunarodnjaka. Poput Briana Jonesa, i on se od svijeta oprostio u vodi, ali ne u bazenu, nego u kadi, podlegavši, prema službenoj verziji, srčanom udaru. Tijelo, navodno, nitko nije vidio, a i liječnik koji je potpisao smrtovnicu misteriozno je, i opet navodno, nestao. To kod

nekih neutješnih fanova ostavlja tračak nade da je Jim još živ, no srećom, za razliku od Elvisa, on se ipak nešto rjeđe ukazuje u trgovačkim centrima i na postajama podzemne željeznice. Kad bolje promislim, a i sam se ubrajam u poštovatelje njegova lika i djela, nisam siguran da bi nam njegovo čudesno uskrsnuće pružilo

baš preveliku utjehu. Ako se Jim negdje skriva, nadam se da vodi udoban život, ali možda je bolje da se drži dalje od mikrofona. No, da nastavimo niz: Gram Parsons, "grievous angel", čovjek koji je "izmislio" country rock, umro je 1973. kao, pogađate već, 27-godišnjak. Keith Moon, bubnjar utjecajne britanske grupe The Who umro je 1978. povrativši u snu, a isti je uzrok smrti (jedan od popularnijih, kako se čini) još jednog bubnjara još jedne utjecajne britanske skupine – Johna Bonhama iz Led Zeppelina 1980.

■ Pa kad vam kažem da sam ga vidio

Sve te smrti, ma kako tragične i prijevremene bile, nisu izazvale takvu zbrku i šok kao odlazak Kralja, jedinstvenog i neponovljivog Elvisa. Elvis Presley bio je više od zvijezde – već za života poprimio je razmjere mita i bio okružen

aurom besmrtnosti. Tuga i nevjerica nakon njegove smrti dugo su se opirale nepobitnim činjenicama da je taj čovjek bio hodajuća ljekarna i da se hranio uglavnom tabletama. Od njegove smrti 1977. kruže legende o njegovim pojavljivanjima i ukazanjima vjernim obožavateljima, pa tako u Americi gotovo da svatko, ako ga već osobno otad nije vidio, onda barem poznaje nekoga tko jest.

Jedna od najmunjevitijih, pak, karijera pripada engleskom punkeru Sidu Viciousu, koji je svojoj mami i tati bio poznat kao John Simon Richie. Počeo je kao najagresivniji pripadnik publike na koncertima Sex Pistolsa, da bi se kasnije popeo na stage kao basist i sinonim za nered i poroke iste te grupe. Nakon

Sid Vicious (1957-1979)

Ian Curtis (1956-1980)

raspada benda 1978. odlazi u New York s djevojkom Nancy Spungen, gdje se njih dvoje odaju omiljenim aktivnostima – drogi i perverzijama, što je sve vrlo palstično prikazano u sjajnom filmu Sid i Nancy, britanskog redatelja Alexa Coxa. Obuzeti narko ludilom nabavljaju veliku količinu heroina i dva lovačka noža, što je završilo kobno za Nancy. Sid je optužen za ubojstvo, ali 2. veljače 1979. i sam umire od overdosea, ne dočekavši suđenje. A ni svoj 22. rođendan. Tek za koju godinu stariji bio je karizmatični Ian Curtis, pjevač obećavajuće skupine Joy Division, kada je 18. svibnja 1980, neposredno pred odlazak na prvu američku turneju i izlazak komercijalno najuspješnijeg albuma Closer, izmaknuo stolicu ispod vlastitih nogu. Jedan od bizarnijih priloga ovom crnom nizu dogodio se u New Yorku 8. prosinca 1980. pred zgradom Dakota na Upper West Sideu. Tamo je skončao John Lennon, jedan od svega nekoliko

u istinu značajnih umjetnika rock kulture, nedugo nakon što je objavio značajan album Double Fantasy i spremao se za svjetsku

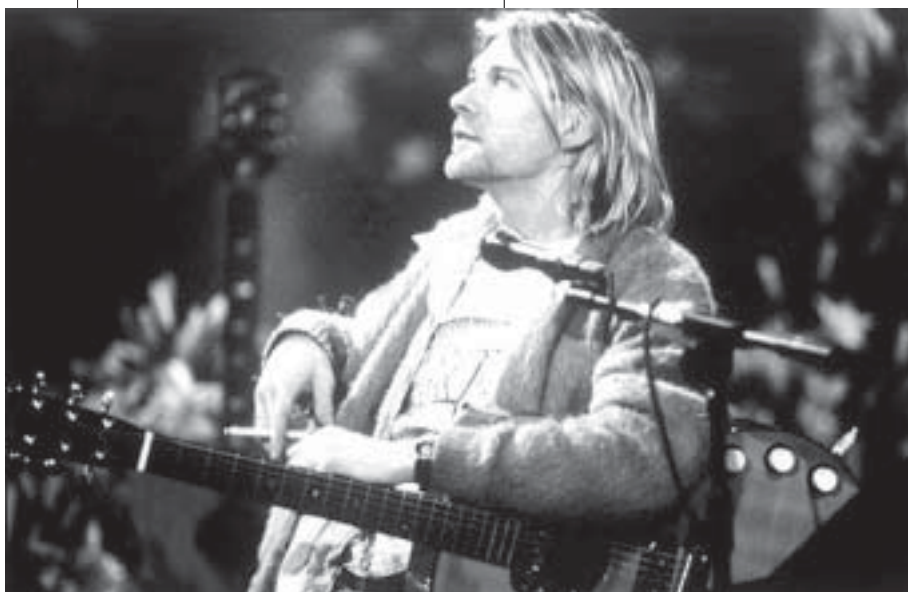
turneju. Bivšeg Beatlea sedam je puta ustrijelio poremećeni fan Mark David Chapman, koji je svega nekoliko sati ranije dobio autogram od svog idola.

Karijera američke grupe Grateful Dead posebno je bogata materijalom za ovaj tekst, što čovjeka navodi na pomisao da su možda trebali odabrati neko drugo ime. Najviše su stradali klavijaturisti – od četiri, preživio je samo jedan. Ron "Pigpen" McKernan, Keith Godchaux, Brent Mydland otišli su tim redom, mahom zbog droge, a i veliki gitarist i vođa grupe Jerry Garcia

1995. je izgubio bitku sa heroinom.

■ The show must go on

Ni konzervativne 90-te nisu, dakle, ukrotile divlju rockersku narav: crnoj listi pridružena su imena osebujnog pjevača grupe Queen Freddija Mercuryja, koji je 1991. podlegao AIDS-u, zatim već spomenutog Michaela Hutchencea (1960-1997), Kristen Pfaff, basistice grupe Hole koja umire 1994. od predoziranja heroinom, Shannona Hoona iz grupe Blind Melon 1995. od istog uzroka, Tupaca Shakura, stradalog u revolveraškom obračunu 1996. i, naravno, možda i najdarovitijeg među njima, nesretnog Kurta Cobaina, stvaralačku snagu čitave grunge kulture. Kurt kao da je želio samo malo privatnosti, ali ju je izgubio stekavši slavu. Droge su bile nadomjestak za istinski bijeg. Nakon nekoliko predoziranja i prijetnji samoubojstvom, 8. travnja 1994. pronađen je mrtav u kući u Seattleu, glave raznesene

Kurt Cobain (1967-1994)

pucnjem iz puške. U oproštajnoj poruci je napisao: "Kad se ugase svjetla i kad trebam izaći na pozornicu... ne mogu vas prevariti, nikoga od vas. Najgori zločin koji mogu zamisliti je da pljačkam ljude lažima i pretvaranjem da se savršeno zabavljam. Imam božanstvenu ženu i kćer koja me podsjeća na mene kakav sam nekad bio, dok puna radosti i ljubavi ljubi sve oko sebe, jer su svi dobri i nitko joj neće nanijeti zlo. Ne mogu podnijeti pomisao da Frances može postati jadni autodestruktivni, mrtvi rocker poput mene. Courtney, molim te izdrži, zbog Frances. Za njezin život koji će biti toliko sretniji bez mene. Volim vas!!!"

Pri kraju ovog popisa valja još samo podsjetiti na brojne slučajeve istaknutih protagonista rock scene, koji su svoju zlu kob jedva izbjegli. Bob Dylan, primjerice, 1966. skoro je izgubio život u motociklističkoj nesreći, Keitha Richardsa često sarkastično nazivaju sljedećim rock lešom, a poznato je da su se mnogi jedva iščupali iz sedla najpogubnijeg horsea na kojem su ikad jahali, od Erica Claptona i Iggyja Popa pa do cjelokupnih Red Hot Chili Peppersa. Hoće li se crne brojke nastaviti? Poznavajući narav rock'n'rolla: "The show must go on." ■

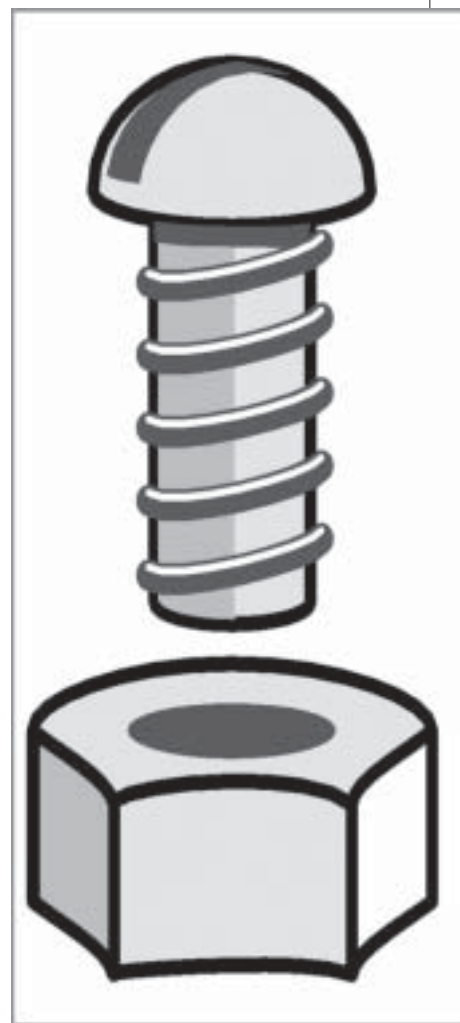
Zašto slušam heavy metal

Piše: Josip Dukić

Ma što vi rekli o metalu, Mo prekomjernom broju decibela i nepodnošljivosti, metal je stvarno ludnica. Čovjek se jednostavno zasiti monotonije i dosade ove male sredine, poželi nešto živo, nešto žestoko, jednostavno da se probudi, a metal je upravo prava stvar za to. Skriva u sebi tu ogromnu količinu energije koja ponekad djeluje kao narkotik, koji te opija, potpuno obuzima i jednostavno iz sebe "ispucaš" svu negativnu energiju. Metal može biti i mač s dvije oštrice, jer je sam po sebi bunt, a brzina i žestina kod nekih često potiču bijes i želju za destrukcijom, no to je individualno. Ja se osobno osjećam bolje nakon što razglavim zvučnike na "max" i počnem upijati energiju koja iz njih pršti, prateći sve to nekontroliranim pokretima tijela. Jest da kasnije malo vrat bude ukočen, ali što ćeš. Kad čuju riječ "metal", nekim se ljudima diže kosa na glavi i prvo na što pomisle su droga, nasilje i divljaštvo. Bez daljnega ima i

toga, no kako bi rekli: "Sve je to rock n' roll."

Ono što sam htio reći je da se kroz metal često očituju kritike, gdje se često pripovjeda o problemima društva, gdje se dira u osinje gnijezdo, pa je to jedan od glavnih razloga zašto je metal omražen i popljuvan. Postoje i sotonisti, no oni su sasvim druga priča, luđaka ionako uvije ima na sve strane. Bit svega je da, kao i inače, čovjeka, a u ovom slučaju glazbu, ne treba suditi po "odijelu". Metallica je, na primjer, poznata po vrlo vrijednim tekstovima svojih pjesama, a ima naravno i svakakvih gluposti o umiranju itd. Svaka je glazba lijepa na svoj način, a mi smo samo ljudi, pa tko voli nek izvoli. ■

Filmski hitovi

FRODO BAGGINS vs. HARRY POTTER

Protekle zime svjetskim su kinima zavladaali *Gospodar prstenova* i *Harry Potter*, dva umnogome slična, ali i različita filmska projekta. Benkovački kino repertoar ne može se, kako znamo, pohvaliti nekom velikom ažurnošću u predstavljanju filmskih hitova, ali se Anamaria Bačić potrudila i pogledala oba filma.

Harry Potter – Kamen mudraca

Redatelj: Chris Columbus
 Producent: David Heyman
 Uloge: Daniel Radcliffe, Rupert Grint, Emma Watson

Priča o Harryju Potteru, malom polazniku čarobnjačke škole Hogwarts, bila je jedno od najpriželjkivanijih filmskih projekata posljednjih godina. Radnja filma je ograničena samo na prvi roman, pa priča nosi naziv "Kamen mudraca" (*The Sorcerer's Stone*). Malog čarobnjaka tumači Daniel Radcliffe, dječak iz Britanije u kojem je J.K. Rowling, autorica ove megapopularne serije romana, prepoznala svog "izgubljenog sina", čiji honorar iznosi 1 milijun funti, a mogao bi biti i u rangu za 10 milijuna funti ako bude glumio u svih sedam planiranih nastavaka. Film je, naravno, prepun specijalnih efekata, a bio je nominiran i za Oscara u tri kategorije. To je pripovijest u kojoj su prisutni i svi elementi dobrog detektivskog romana: iščekivanje, pomno praćenje tragova, nekolicina sumnjivih, a sve zajedno povezano britkom logikom. Kamen mudraca je tipični, klasični film za djecu, a jedina zamjerka koju mogu

spomenuti je sporost odvijanja radnje, iako klinci izlaze iz kina s jednakim oduševljenjem s kojim su pročitali roman. Odmah nakon prvog, filmski tim

je krenuo na snimanje *Odaje tajni*, drugog dijela iz serije od sedam knjiga o Harryju Potteru. Dosad su objavljene četiri, a čitalačka publika s nestrpljenjem očekuje peti nastavak. Čime je to Harry Potter izazvao takvo oduševljenje među čitalačkom publikom? Odgovor na to pitanje možemo naći u nizu slijedećih faktora: mjesto radnje je čaroban svijet u kojem (ipak!) osjećaji i strahovi likova ostaju stvarni, ne prelazeći granice realnoga, a povrh svega

toga dolazi i suptilan humor koji sve to zaokružuje u jednu zanimljivu cjelinu, kako za djecu, tako i za odrasle, ostavljajući ih pritom, nepovratno, sve samo

ne ravnodušnima. Samo par tjedana nakon premijere Harryja Pottera, hobiti iz "Gospodara prstenova" zagospodarili su kinodvoranama. J . R . R . Tolkienovo literarno remek djelo "Gospodar prstenova" utjecalo je na generacije

Gospodar prstenova

Redatelj: Peter Jackson

Uloge: Elijah Wood, Viggo Mortensen, Liv Tyler, Ian McKellen, Sean Bean, Orlando Bloom

čitatelja širom svijeta, i nastavlja osvajati nove obožavatelje u cijelom svijetu, a konačno je prenesen i na filmsko platno. "Gospodar prstenova" je klasik

svjetske književnosti, ep borbe dobra protiv zla, remek-djelo u kojem nam je Tolkien dočarao jednu od najvećih istina, a ta je da je najveća snaga ljubavi, a ta snaga može pobijediti i najveće neprijatelje.

Film je, uglavnom, primljen oduševljenjem, kako gledatelja, tako i kritike. Kritičari ga nazivaju klasikom novog stoljeća i budućnošću filmske industrije, te ga uspoređuju s filmovima poput "Prohujalo s vihorom" i "2001: Odiseja u svemiru". Nominiran je za brojne Oscare, no dodijeljena su mu samo tri, što se, za poklonike filma, može smatrati laganim razočaranjem. Tvrdochorni štovatelji Tolkiena zamjeraju filmu prevelik naglasak na akcijskim, dramatskim momentima, koji

niti izdaleka nisu tako dominantni u romanu, a i sami hobiti su u filmu ponešto zasjenjeni "višim" likovima. Film obiluje suvremenim specijalnim efektima, ali se redatelju Peteru Jackson ne može zamjeriti da ih koristi zbog njih samih, a pogotovo ne da bi realističnim prikazom šokirao publiku, što je i prečesta pojava u filmovima iz novije holivudske produkcije. Vizualnoj ljepoti filma uvelike pridonose i nedirnuti novozelandski krajolici, koji su

izvanredno dočarali Tolkienovo mitsko Međuzemlje.

GOSPODAR PRSTENOVA U BROJKAMA:

- 300 milijuna dolara proračuna za trilogiju
- 2400 glumaca i 26000 statista
- 15 mjeseci snimanja
- promjenjeno je stotinjak lokacija
- 3 mjeseca se snimala samo sama noćna bitka
- 160 ljudi je radilo na specijalnim efektima
- 5000 četvornih metara bilja posađeno je za potrebe filma
- izrađeno je 10 000 maski
- dvije karte za premijeru na Internetu prodane su za 4293 funte
- 154.5 milijuna dolara zaradio je u 12 dana
- soundtrack filma je trenutačno 64. na listi

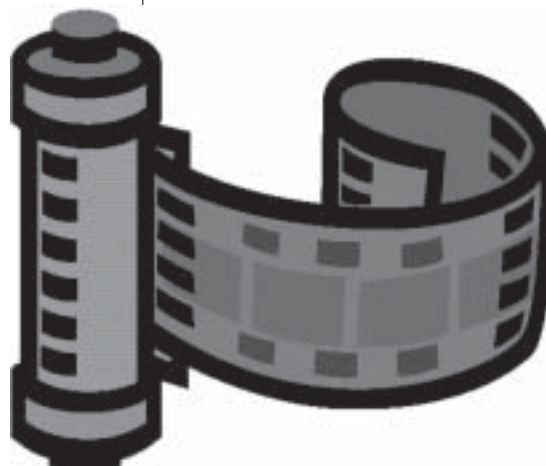
najprodavanijih albuma.

Harry ili Frodo?

Dva mega spektakla u našim i svjetskim kinima – Harry Potter i Gospodar prstenova. Što se pak tiče prodaje književnih djela (koje služe kao predložak) bolje ide mali čarobnjak, ali kad je riječ o filmu Gospodar prstenova obara rekorde gledanosti.

Nesumnjivo je riječ o dva književna i filmska djela koja su ostavila neizbrisiv trag na početku ovog stoljeća, čije nastavke s neizvjesnošću iščekujemo. Kažu da se o ukusima ne raspravlja, pa vam moja sugestija neće ovog puta reći ništa više osim da pročitate i pogledate ove prekrasne i bezvremenske bajke i prosudite sami. ■

.....

Učenici s darom

Karate kids

Benkovački srednjoškolci vole sport. Većina ih pritom misli na nogomet. Zrinka Vuksan-Ćusa otkriva nam zaljubljenike u manje eksponirani sport.

Srednja škola kneza Branimira iz Benkovca, iako malog broja učenika, bogata je uspješnim sportašima, a nogomet je, naravno, na prvom mjestu. Ovih su dana u središtu pozornosti ipak učenici koji se bave jednim manje eksponiranim, ali ništa manje vrijednim sportom - karateom: Mario Samirić učenik je 1. razreda ekonomskog smjera, a Danijel Marković i Ivana Didović oboje su iz 2. razreda komercijalista. Svi troje treniraju u benkovačkom Klubu borilačkih sportova Velebit, pod budnim okom trenera-majstora Elvisa Nakića. Ivana se može pohvaliti i time da je jedina članica ovog vrijednog kluba.

Ivana je u svojoj dosadašnjoj karijeri skupila lijepu kolekciju odličja s različitih natjecanja diljem Hrvatske, a među važnijima su: bronca u Zagrebu s KA-TE-DO kadetskog i juniorskog natjecanja održanog u travnju 2000. i na Božićnom

kupu Croatia Open 2001 u Kutini; zatim srebro s pozivnog turnira u full contactu održanog u Dugom Ratu u srpnju ove godine, na Božićnom turniru u Kutini 2000. također je osvojila srebro, kao i na državnom prvenstvu u full contactu održanom u Šibeniku u ožujku 2001. i na međunarodnom pozivnom turniru u Omišu u lipnju ove godine. Ivana, čekamo još zlato! Svojim je

uspjesima privukla pažnju i Sportskih novosti, Slobodne Dalmacije i Zadarskog lista. Prije pet godina počela je trenirati u Rijeci, a nakon dolaska u Benkovac nastavila je u Karate klubu Velebit, u kojem trenira već dvije godine. Nosilac je narančastog pojasa. Iako je jedina cura u klubu dečki joj ne popuštaju. Namjerava u klubu ostati dok ne završi srednju školu, položi za crni pojas, a nakon toga cilj joj je studirati na Fakultetu za fizičku kulturu. Danijel Marković, nosilac zelenog pojasa, jedan je od najuspješnijih članova kluba. U svibnju ove godine proglašen je najboljim natjecateljem kadetskog prvenstva Hrvatske u light contactu održanom u Splitu. Među njegovim

Pa dobro, Markoviću, znamo da te napala, ali ne moraš odmah nogom.

istaknutijim uspjesima ističu se: zlato sa međunarodnog turnira u Posušju, sa karate prvenstva Hrvatske, s pozivnog turnira održanog u kolovozu ove godine u Benkovcu, te Noći šampiona održanoj u Dugom Ratu u srpnju 2001; srebro na Croatia Open 2001 u Kutini; broncu je osvojio u Šibeniku na državnom prvenstvu ove godine, gdje zbog ozljede nije mogao sudjelovati u finalu. Cilj mu je završiti školu, a zatim

studirati kriminalistiku u Zagrebu. Nakon položenog crnog pojasa želi postati trener karatea.

Mario Samirić je počeo trenirati u Sloveniji, a prije dvije godine nastavio je u Benkovcu. Poput Danijela, nosi zeleni pojas. Karate je počeo trenirati po uzoru na oca. Natjecao se na turniru u Benkovcu u kolovozu ove godine, gdje je osvojio zlato, a na Božićnom turniru u Kutini osvaja srebro. ■

čule da je udaja za nogometaša vrlo poželjna prilika. U paket aranžmanu, s kakvim-takvim bogatstvom, dolazi i kakva-takva slava. Ta je kombinacija, za cure željne slave i isticanja, i suviše primamljiva a da se ne bi odrekle svoje nogometne nezainteresiranosti, i pristale poći na pokoju utakmicu ili se čak uključiti u nogometne razgovore.

Stižemo tako, malo-pomalo, do treće, najumjerenije kategorije. Tu spadaju cure koje podjednako vole (gledati!) i nogomet i nogometaše. Dobro, ne baš podjednako. Uvijek će prevagnuti strana nogometaša, ali je bit ipak u tome, da će cure iz ove skupine, na temelju svog nogometnog znanja, moći ravnopravno s dečkima razgovarati o nogometu, bez straha da će izvaliti neku glupost. Tako se događa da skupina prijatelja, cura i dečaka, idu zajedno gledati neku nogometnu utakmicu. Po završetku utakmice, tijekom povratka kućama, svi iznose

Razmišljanje o sportu (u ženskim razgovorima)

Buba-Mare i Buba-Kate

Evo napokon i članka o nogometu. Ali, što je ovo? Pa to neka ženska piše o curama u nogometu. Daj, okreći na sljedeću stranicu!

Piše: Marina Šimunac

Znam, znam. Mnogima će ovo zvučati nespojivo. Nebo i zemlja, rekli bi neki. Međutim, kad se bolje razmisli i raščlani, vidjet ćete da to i nisu tako različiti svjetovi.

Kao argument broj jedan, navodim činjenicu da mnoge zemlje imaju svoje ženske nogometne klubove i nogometne reprezentacije, koji treniraju i igraju utakmice, baš poput svojih muških kolega. Neki klubovi čak imaju tako vješte nogometašice, da ih se ne bi posramili ni najbolji svjetski nogometaši. Pa ipak, mnogi dečki bi rekli da to i nije baš lijep prizor, i da bi radije gledali odbojkašice nego nogometašice. Ali što se može: o ukusima nećemo.

Kategorija suprotna

nogometašicama jesu cure koje nogomet ne zanima ni najmanje. Dapače, na sam spomen nogometa, zakoludaju očima i odmah se isključuju iz razgovora. Jedino što one imaju reći o nogometu je:

«Ja zbilja ne razumijem smisao te glupe igre. Hrpa muškaraca naganja loptu s jedne strane igrališta na drugu, s ciljem da je napucaju u nekakvu mrežu. Stvarno glupo.» Upravo zato i jest tako zanimljivo da se iste te cure često motaju oko nogometnih stadiona i čitaju, tj. gledaju nogometne časopise. Pa to je bar jasno. Sve one su

svoje dojmove. Normalno. Međutim, ti dojmovi se bitno razlikuju. Dečki razgovaraju u stilu: «Jesi li vidio što je onaj promašio? Čovječe! Pa to je bila super šansa! Čisti zih!» Za to vrijeme, cure ne misle o pogreškama igrača, nego o samim igračima. To bi izgledalo otprilike ovako: «Jesi li vidjela onog plavog u napadu? Kako je zgodan! A tek onaj visoki crni u obrani?» Međutim, da ne ispadne da cure gledaju samo to, treba reći da ove cure katkad raspravljaju i o tome da li je ono bio prekršaj za

jedanaesterac, da li je ono uistinu bilo zaleđe, i slično. Bitno je napomenuti da je broj članica treće kategorije u stalnom porastu. Možda je hit našeg vremena da se cure, osim u modu, razumiju i u nogomet. S druge strane, i nogomet je sve popularniji, pa mu ni žene više ne mogu odoljeti.

Nakon svega ovoga, ne preostaje mi nego zaključiti da su pripadnice ljepšeg spola i najvažnija sporedna stvar na svijetu, cure i nogomet, prilično usko povezani, uvijek su to bili, a čini se da će i biti. ■

promatrali košarkaše koji su počeli igrati trenutak prije našeg dolaska. Igrali su Kemijska škola Zadar vs. Srednja škola Biograd, koja je izgubila. Ne znam s koliko, ali koga briga. Druga meni jako zanimljiva utakmica (jer su igrale cure) je bila između dvije škole iz Zadra tj. Ekonomsko-birotehnička i trgovačka škola Zadar, kojima je sponzor bila pizzeria Šime vs. Gimnazija Vladimira Nazora. Nazorovke su odnijele pobjedu sa 6 poena prednosti. To je bila prilika našim košarkašicama da uoče prednosti i nedostatke protivničkih ekipa, no naše su cure vrijeme provodile ispred dvorane s cigaretom u ustima. Dok su cure uživale u duhanu, Gimnazija Jurja Baraković iz Zadra je izgubila od Kemijske škole također iz Zadra rezultatom 76:56. Nakon završetka na parket su istrčale cure iz Benkovca. Publika je većinom bila iz Benkovca što je prouzrokovalo "potres" u dvorani. Na parketu su se također pojavile cure protivničke ekipe iz škole Vladimira Nazora, koje su svojim elegantnim polaganjima i preciznošću pokazale da im nitko nije ravan, dok su se na drugoj strani naše cure mučile s loptom jer im je stalno bježala iz ruku. Evo kratke kronologije utakmice:

- početak prve četvrtine: 0:0,
- kraj prve četvrtine: 19:0 za Nazor
- kraj druge četvrtine: 33:0 za Nazor
- kraj treće četvrtine: 36:0 za Nazor
- četvrta četvrtina: 36:2!

Prvi koš je pao! Publika je

Kako su igrale naše košarkašice

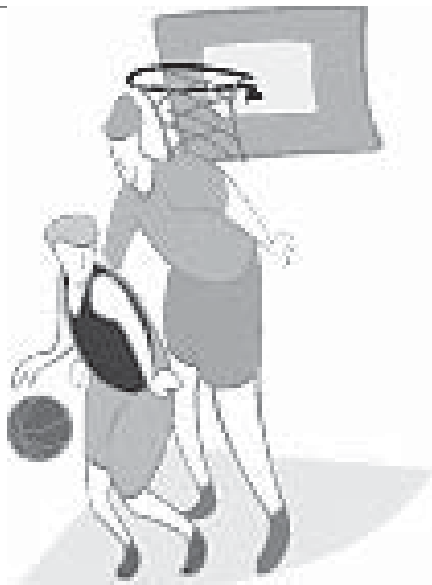
IT'S A DREAM TO BE A TEAM

Osim brojnih navijača, našu žensku košarkašku ekipu na međugradskom natjecanju srednjih škola pratio je Martin Knez.

Kao što vam je zvučalo nevjerojatno da Benkovac ima svoju mušku košarkašku ekipu, tako će vas još više iznenaditi kad čujete da su prof. Frković i prof. Živković uspjeli okupiti i žensku ekipu. Ekipu čine: Katarina Prtenjača, Sandra Prtenjača, Antonia Marinović, Irena Lovrić, Marijana Tomičić, Josipa Nakić, Lucija Kamber, Josipa Buljat, Dragana Zelić, Jelena Vulelija te Ana Kardum. Imena koje ste pročitali su imena naše ubojite ekipe. Ubojite, jer je većina cura iz ekipe uživala u cigaretama prije treninga, a da ne govorimo koliko im je cigareta trebalo da

popuše prije prave utakmice. No, dosta pušenja! Ekipa, trener, navijači i, naravno, vaš vjerni novinar uputili su se po pehar u Biograd, na županijsko košarkaško prvenstvo. Nevjerojatno je da smo se iskreno nadali tom peharu. Željeli smo taj pehar! Došavši u Biograd, sjeli smo na tribine i

Unatoč gromoglasnoj podršci publike, koja je dobro zatresla tribine nove sportske dvorane u Biogradu, naše košarkašice poklekale su pred nadmoćnim protivnicama.

podivljala zbog jednog koša koji je postigla Lucija. Bravo Lucija! Drugi koš! Pa to je nevjerojatno. Treći koš... Umjesto da ekipa bude iz snova, tu ulogu je preuzela publika koja je do kraja utakmice bodrila svoje igračice! Na kraju su se ipak smirili, jer je rezultat bio na strani Nazora (naravno) s velikih

42 naprema teško postignutih 8 poena. Poslije dugog odmora košarkašice su onako usputno izgubile još jednu utakmicu i to od Ekomomsko, birotehničke i trgovačke škole Zadar s 31 poen razlike. Jedino uzbuđenje je bilo kada je igračica utakmice dobila glavom u nos koji je odmah promijenio položaj. Neću reći tko je to bio, no dosta o Luciji. Na kraju smo ipak dobili pehar (ne znam kako, ali čini mi se da nam je odmah bio osiguran), koji ćemo izložiti u vitrinama škole, ako se slučajno ne izgubi putem. Onaj glavni osvojile su košarkašice Gimnazije Vladimira Nazora iz Zadra. Našim djevojkama ipak čestitamo na pravoj, srčanoj, ženskoj igri i želimo im više sreće (i treniranja) dogodine. ☐

Nakon napornih utakmica, igračice i navijači su izašli van, pa sam uspio doći do nekoliko izjava.

Grafiti: Možete li mi reći vaš opći dojam o ekipi u koju spadate i vi sami?

Dragana Zelić: Naše igračice...

Grafiti: Ne pitam za igračice već za vaš dojam o svemu.

Dragana Zelić: Naše igračice nisu trenirale dovoljno što je utjecalo na našu cijelu igru, profesor nije htio dati svojim igračicama da idu na WC, što je prouzročilo pun mjehur nemogućnosti kvalitetne igre.

Grafiti: Recite mi kako je vaša ekipa uigrana.

Dragana Zelić: Počeli smo trenirati tjedan dana prije...

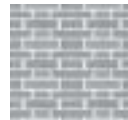
Grafiti: Stani. Dosta mi je! Mrš!

Ženska ekipa 2002

Stoje slijeva: prof. Vladimir Frković (trener), Sandra Prtenjača, Jelena Vulelija, Ana Kardum, Marijana Tomičić, Irena Lovrić i Katarina Prtenjača. Sjede slijeva: Josipa Buljat, Antonija Marinović, Lucija Kamber, Dragana Zelić i Josipa Nakić.

Prešao sam na drugu igračicu, Josipu Nakić, koja je samo odgovarala s: "Bez komentara!" i otišla svojim putem, a ja sam hvatao prof. Frkovića koji je u trku viknuo "Suci su krivi". Svi ostali su negdje žurili, osim Josipe Buljat, koja je samo sjedila i nije pušila. Došao sam do nje, saznao da je šutnja zlato i da Josipa nije dala niti jedan koš. Skrenuvši s teme, saznao sam da nosi broj 39 i to je sve.

i n j a T d n e v n i k a n a r o Z a ċ i v o k a j e P

PONEDJELJAK

Neka snažna sila me budi. Ne mogu joj se oduprijeti. Sve jače i jače prodire u moju psihu, kao da je čujem. Glas postaje sve jači. Ne mogu više, **NE MOGU!!!** Porazila me je. Budim se željan vidjeti koja me je to sila uspjela probuditi u ponedjeljak ujutro. Kad ono, moj stari zove me da se probudim jer se ide u školu. Normalno, nisam se brinuo, jer sam mislio da sanjam, pa sam se samo okrenuo i htio opet utonuti u san koji je bio prekinut. I u kojem je bila Carmen Electra! Ali, opet onaj glas. Glas je jači. Moram ga poslušati i ustati. I tako sam otišao u školu, odradio svoj dio društvu, te se vratio kući odmoriti se od napora prouzročеног događajem tog jutra i škole. Ručao sam te odspavao svoju dionicu koju spavam skoro svaki dan. Probudivši se otišao sam do kompjutera odigrati neku igru, napisao zadaću, NE, te otišao na koš. Puhalo je, stoga nije bila košarka za pamćenje. Došao sav znojnan kući, otuširao se, te sjeo ispred moje jedine ljubavi, televizora. Bio je film sa Kim

Basinger. E, jest bio dobar. Nakon tog lijepog i nezaboravnog doživljaja, skočio sam u krevet s nadom trenutnog sjećanja filma dok spavam. Točnije, želio sam je imati u pojavi koju stvara

mozak, poznatijoj pod nazivom san. Stoga trebam si držati fige.

U T O R A K

Koja sam ja bila budala što sam mislio da će me sreća poslužiti da mogu sanjati anđela kao što je Kim Basinger. Umjesto nje sanjao sam neke dvije kečerke, znate sve nabildane i nabrijane, spremne jednua drugu pojesti. Probudio sam se, sav u znoju od

užasnog iskustva gledajući dlakave, znojne samozvane žene, taman je bilo vrijeme spremati se za školu. I tako sam otišao u školu. Mogu izdvojiti sat matematike, koju mi predaje stari. Zanimljivo? Ako vam je to smiješno, još je smješniji podatak da mi je ujedno i razrednik. Fora je kad govori kad su informacije, a ja pitam mora li i moj roditelj doći. Samo me pogleda, a ja mu se smijem u facu i u sebi razmišljam: "Gotov sam kući." Dobro, danas na matematici je bilo jako veselo. Barem s moje strane. Mislim, kako vam ne bi bilo smiješno kad vidite svog oca da vam predaje. Jedna fora slijedila je drugu, sve dok nije došlo do drastične mjere. Izbacio me van. **MENE!!!!** Svoju krv i meso! Nisam mogao to pojmiti. No, ja sam se našao vani, bio je zadnji sat pa sam otišao kući. Dođem kući, mama pita zašto sam ranije li koja žrtva da okusi moju čaroliju. Bilo ih je par. Otišli su ližući svoje rane, a ja sam otišao s istom dobrom voljom s kojom sam i došao. Oprao sam se kući, odgladao malo TV i evo spremam se ići u krevet. Sutra je petak i početak vikenda. Treba samo izdržati 6

došao. Kažem joj. Samo se nasmijala. Nije mi držao prodike stari kad je došao kući. Sreća! Padala je kiša pa nisam išao vani. Kao i obično sjeo sam za kompjuter i nešto po njemu radio. Kasnije mi je dosadio pa sam uključio SlipKnot da svira. Legao sam i dosađivao se. Poslije je došlo vrijeme televizije. Bilo je dobrih serija koje sam odgledao. I evo sad se spremam leći. I idem.

S R I J E D A

Nikako nisam mogao zaspati!!! Tri sata sam se prevrtao u krevetu, tražeći pravi položaj u kojem ću utonuti u san. Zbog toga sam bio cijeli dan koma. Nije mi se ništa dalo. Nije mi se čak dalo zezati neke profesore. Znao sam bio bezvoljan. Da stvar bude bolja, još uvijek je padala kiša. Opet sam osuđen

cijelo popodne provesti unutar četiri zida svoje sobe. Danas sam se dopisivao sa nekom ženskom na *chatu*. Neka pod *aliasom* Poison Girl. Kaže da je visoka 170 cm, plave oči, plava kosa. Kako da ne. Opisala se kao da je neka božica iz bajke. I ja malo uveličam neke proporcije, ali samo malo. Kad sam se *diskonektao s neta*, pošao sam malo učiti. **UČITI!!!** Toliko me je stisnulo da sam se morao latiti knjige i učiti dioničarstvo. Nešto sam prelistao bilježnicu i knjigu pa ih bacio na krevet. Vjerojatno me neće mi pitati. Vjerojatno. Danas sam se potukao s bratom. Dobio je koji put u rebra. E neka je. Što je tražio, to je i dobio. Pokazao sam mu tko je kralj ovog dvorca. Podvio je rep i otišao žaliti. I tako osjećajući se moćnim, upalio sam film Conan, činilo mi se kao prava prigoda za to gledati. Evo upravo sam ga pogledao.

Spremam se u krpe. Sutra su najavili da će biti lijepo vrijeme pa ću napokon moći otići na koš i nešto ih naučiti. Znao koji potez i fintu. Do sutra!

Č E T V R T A K

E što je danas bilo zanimljivo na satu hrvatskog. Radili smo Anu Karenjinu. Bilo je postavljeno pitanje, da li je postupila pravilno što je ostavila muža i dijete i otišla u krilo nekom vojniku. Kad smo mi otvorili raspravu. Ja sam zastupao onu teoriju da je postupila kao kurva što je ostavila svoje dijete te se smjestila u krevet jednog časnika. A i on je morao birati udanu ženu. U to je vrijeme nevjera bila popularna. A sve su se cure u razredu ponašale kao da je ona anđeo, bez i jednog grijeha na svom srcu. I tako rasprave su letjele, znala je i izletjeti neka pogrdna riječ. Glavnu riječ za cure je imala Dragana Zelić. Ja i jedan prijatelj bili smo najglasniji zastupnici teorije o njezinoj sramotnoj seksualnoj nevjeri, jer, samo da znate, njezin muž je bio malo stariji od nje, a u to vrijeme nije bilo Viagre, shvaćate. Bilo je zabavno vidjeti Draganu napaljenu kao kad se pijetao napali za borbu s nekim drugim pijetlom. Svašta se reklo između nas dvoje, što mi bilo drago jer sam baš nekog htio izvrijeđati. Kod kuće nije bilo ništa vrijedno spomena. Izašao sam na koš vidjeti ima li koja žrtva da okusi moju čaroliju. Bilo ih je par. Otišli su ližući svoje rane, a ja sam otišao s istom dobrom voljom s kojom sam i došao.

sati u školi i onda party!!!
Oprao sam se kući, odgledao malo TV i evo spremam se ići u krevet. Sutra je petak i početak vikenda Treba samo izdržati 6

P E T A K

sati u školi i onda party!!!
Izdržao sam ih. Kad sam došao kući bacio sam torbu, nešto stavio u želudac i odmah otišao na koš. Danas nas je bilo puno. Morao sam čekati na red. JA!!!!? Čekati na red? Nevjerojatno kao što i zvuči, čekao sam svoj red. E, kad je moja ekipa došla na red nitko nas nije mogao zaustaviti. Tukli smo sve od reda. Došavši kući poslije trijumfa, oprao sam se i otišao van vidjeti malo noćnog života. Bio sam u kafiću sa svojim prijateljima. Ja i još jedan prijatelj smo zapazili neke dvije nabrijane ženske. Malo smo ih gledali, što su i one primjetile. I one su nas gledale. Ustali smo i krenuli prema njima. Točno se vidjelo da su nas očekivale. Išli prema njima, napetost je sve više rasla. Vidjelo se da su se pripremile za naš nastup. One su gledale nas, a mi njih. Tad smo nonšalantno izašli na vrata pored njih. Što smo se uhvatili smijati kad smo izašli. Jesmo ih spustili. Što smo ih namagarčili. Garant su se osjeće ko zadnje budale. Još smo negdje otišli popiti piće pa put kući. Upravo sam došao i evo pišem. Sutra

S U B O T A

spavam dokle hoću. Spaaaas!!!
Probudio sam se u u pola jedan. Koji gušt! Doručkovao sam

nešto i otišao do prijatelja. Skoknuli smo do igrališta. Tamo su bile i neke naše prijateljice. Malo smo zajedno šutirali na koš. Kako je dobro gledati kako pucaju jer da bi bacile loptu moraju skočiti pa, znate, nešto leta okolo. K tome je bilo jako vruće, pa se laganije obuklo. Znate neki mali *top* ili nešto drugo. Bilo je jako zanimljivo. Već znate da u zabavi vrijeme brzo prolazi. Nama je vrijeme vrlo brzo prošlo. Prijatelj i ja smo otišli do mene, radili gluposti na kompjuteru, zabavljali se. Kad je otišao spremio sam se za večernji izlazak. Bilo je malo dosadno, ali i to je prošlo. Došao sam kući i evo posvetio sam se svom dnevniku. Sutra je nedjelja. Sutra se ide u crkvu. Možda vidim nešto novog mesa, odnosno neku novu žensku.

N E D J E L J A

Laku noć!
Niti jedna! Sve neke babe. A baš sam se ponadao da će me sreća poslužiti da nabasam na neku dobru koku. Ali ono ništa! **NIŠTA!** Otišao sam na kavu s prijateljem. Došla je raditi neka nova konobarica. Nije loša. Jutro ipak nije ispalo totalni promašaj. Popivši kavu otišao

sam kući te malo odspavao. Probudio sam se i otišao na koš. Nije bilo nikoga. Vrativši se kući čekalo me je nešto zadaće. To sam obavio te sam pustio da svira Godsmack. Popodne mi je prošlo jako sporo i dosadno. Trebalo se spremirati za školu. Spremio sam knjige i otišao u krevet. Sutra ujutro ću opet proklinjati školu jer se u ponedjeljak najteže probuditi. A što's. I to će proć. Ali kad pomislim da imam još ovu godinu i još jednu u srednjoj školi, a onda još 4-5 godina na faksu, čovjek izgubi volju za životom. Ja se samo divim svom starom koji je cijeli život u školi. Neki to mogu, a neki su tankih živaca, kao što sam ja, pa mole da ova mora što prije prođe. Mogu samo reći ima nade, a nada je kurva. (ispričavam se svim Nadama jer se ovo ne odnosi na vas).

M A R T I N A L I J E

jednom davno iza sedam mora iza sedam gora na predivnoj livadi prepunoj cvijeća i živog svijeta na zemlju je doletjelo sjeme sjeme je palo na zemlju i ostalo u zemlji neko vrijeme jednog dana sjeme se pomaknulo osjetilo je sunčeve zrake koje su ga vukle van iz zemlje da vidi prekrasan svijet s one strane površine prekrasne strane prepune života sjeme je željelo rasti i željelo je postati dio tog živog svijeta i počelo je rasti sve brže i brže u želji da postane veliko neuništivo stablo stabljica je pomalo preuzimala sjemenku i uskoro od sjemenke nije bilo ni traga ni glasa a stabljica se nastavila razvijati do savršenstva ali stabljica nije znala da joj je sudbina pripremila okrutnu igru koju je ona morala igrati njena je sudbina bila da postane čačkalica čačkalica je nastavila rasti i dok je rasla pojavljivale su se nove čačkalice koje su željele živjeti sve su čačkalice bile sretne jer su bile dio jednog sada velikog stabla kad više nije moglo rasti osjećalo se neuništivim no pogriješilo je došli su crvi prljavi i zli da bi moje stablo pojeli počeli su uništavati bespomoćne čačkalice bez milosti a onda je došao čovjek i spasio ga čačkalice su od tada imale povjerenja u čovjeka ne znajući njegovu ćud čačkalice su bile sretne i mislile su da će ta sreća vječno trajati dok su čačkalice jednog vrućeg ljetnog dana uživale u cvrkutu ptica osjetile su nešto neobično nešto što nikad prije nisu osjetile bio je to požar mislile su da je s njima gotovo čovjek je prišao gorućem drvetu i spasio ga od sigurnog uništenja njihovo povjerenje u čovjeka je bilo beskrajno nakon čega su čačkalice zaboravile na sve i vratile se u svoj mali raj jednog kobnog dana sve nade i svi snovi su se srušili čovjek koji je toliko puta spasio drvo od propasti sada ga je i sam uništavao ostvarujući svu prvobitnu zamisao došao je s motornom pilom i sve je uskoro bilo gotovo u njihovim tijelima više nije bilo života njihovo sljedeće odredište je bila pilana u pilani su doživjele teror čačkalice su se odvajale od svojih prijateljica što im je bilo jako neobično ali i jako uzbudljivo jer su sada bile samostalne i sve je okolo njih sada bilo u tišini jedna od mnogih čačkalica se našla u jednoj neobičnoj kutiji s mnoštvom drugih čačkalica koje su se bojale za svoju za svoju budućnost jer više nisu bile u raju svaki dan po nekoliko puta nepoznat čovjek bi im prišao te uzeo kutiju u kojoj su se nalazile i svaki put kad bi ih vratio na svoje mjesto u kutiji je bilo sve manje i manje čačkalica čačkalice koje su ostajale u kutiji nisu znale dali su sretne što su izbjegle čovjeka ili bi bile puno sretnije da su pošle s čovjekom jer u kutiji nije bilo zanimljivo nisu znale što bi učinile sve dok jednog dana čovjek nije prišao kutiji kao što je svakog dana radio i uzeo je malo protresao i uzeo čačkalicu koja se strašno bojala jer nije znala što će joj se dogoditi u strahu se sjetila svega lijepog što je proživjela i tada se u jednom trenutku našla negdje gdje je bilo ljepše nego u raju osjećaji koji su je obuzeli bili su neobični i za nju strani no dok je uživala bila je sretna i nije mislila na ništa drugo već samo da je to novi raj koji joj se zasad jako sviđao čisteći zube osjećala se sretnom i moćnom i tada je shvatila da joj cilj u životu nije bio da pomaže životinjama već da pomaže čovjeku u čišćenju zubi željela je vječno ostati u tom raju i uživati pomažući čovjeku no tada je izašla iz raju čovjek ju je prepолоvio i bacio u vatru u kojoj je polako nestajala svi snovi su nestali sve lijepo u životu što je ju je trebalo čekati je nestalo čačkalica je nestala u tišini svojih snova □

